

žarek dobrote

9/XIX
september
2021

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Za srce Afrike
- 4 ••• Z delom do dostojnega življenja
- 5 ••• Seminar karitas 2021

STISKE SODOBNE DRUŽBE

- 5 ••• Doživljanje otrok v družinah s težavami s pitjem alkohola

TO MORAMO VEDETI

- 6 ••• Izzivi starostnikov

POGLED ČEZ PLOT

- 8 ••• Sprejemni centri Tržaške Karitas

KARITAS MLADIH

- 9 ••• Staro kolo za nov nasmeh

NA OBISKU

- 10 ••• Na obisku v Hiši Malorca v Ajdovščini

- 11 ••• Tisto, kar se dogaja v naši hiši

- 12 ••• Tujec na poti

- 14 ••• Poletje v Skupnostih Most

CELJE

- 15 ••• Moji spomini na brezskrbna otroška leta

KOPER

- 15 ••• Umetniki za Karitas na Prevaljah

LJUBLJANA

- 16 ••• Naša prostovoljka praznuje 80 let
- 16 ••• Sodelavci Karitas Vrhnika pri Mariji Novak
- 17 ••• Od graščakov do rokovnjačev

LETOVANJA

- 18 ••• Koper: Letovanje otrok iz programa Posvojitev na razdaljo
- 19 ••• Ljubljana: Tako lepih počitnic še nismo imeli
- 20 ••• Maribor: Sončni utrinki
- 21 ••• Murska Sobota: Bilo je veselo
- 22 ••• Slovenska karitas: Prijateljstvo je zaklad

- 23 ••• Revni na Haitiju kličejo na pomoč po potresu
- 24 ••• Z delom do dostojnega življenja

- 26 ••• Seminar Karitas leta 2004

- 27 ••• Nagradna križanka

- FOTO NASLOVNA STRAN Helena Zevnik Rozman
in ZADNJA STRAN Jana Lampe •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Jožica Ličen, Marjan Dvornik, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš, Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman • LEKTORIRANJE: Alenka Mirkac • OBlikOVANJE & GRAFIČNA PRIPRAVA: Andrej Šauperl •
ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK: Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poštnina plačana pri pošti • ISSN 1581-5528 • Vsebine v prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne predstavljajo uradnega stališča Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

Karitas

Teden Karitas

22. – 28. 11. 2021

geslo: **SRCE, KI SPREJEMA**

24. 11.: 31. dobrodelni koncert Klic dobrote
28. 11.: Nedelja Karitas

Narave ne moremo dojemati samo kot nekaj kar nas obkroža ali je okrog nas, ampak kot nekaj, ki je del nas. Zato je potrebno vzpostaviti ekologijo ustanov, kajti če je vse med seboj povezano, potem tudi stanje v ustanovah prinaša posledice za celotno družbo. Vsaka poškodba solidarnosti ali družbenega prijateljstva povzroča okoljsko škodo. K skrbi za najbolj revne, papež Frančišek dodaja, da je potrebno poleg medgeneracijske solidarnosti razviti tudi solidarnost znotraj iste generacije in moralne prenove družbe.
Hvaljen, moj Gospod

Foto: Andrej Šauperl

tema meseca

ZA SRCE AFRIKE 2021

Jana Lampe

Slovenska karitas tudi v letošnjem avgustu in septembru izvaja **dobrodelno akcijo Za srce Afrike**, ki od vsega začetka poteka **v sodelovanju z revijo Ognjišče in slovenskimi misijonarji, sestrami domačinkami ter lokalnimi Karitas**, ki delujejo predvsem v državah osrčja Afrike. Skupaj z vsemi vami, ki imate odprto srce za srce Afrike, in **ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS ter Misijonskega središča**, tako lahko že šestnajsto leto pomagamo najrevnejšim v srcu Afrike, ki so brez osnovnih dobrin za preživetje, kot sta voda in hrana, brez možnosti šolanja, zdravstvene oskrbe in dela.

V zadnjih petnajstih letih je bilo **s to pomočjo iz Slovenije zgrajenih ali obnovljenih in opremljenih 7 šol in 1 vrtec, 6 zdravstvenih centrov, 4 porodnišnice, center za fizioterapijo in 18 večjih vodnjakov**. Pri gradnjah so mnogi revni starši dobili priložnost za plačno delo, kar je v teh krajih redko, in s tem za preživetje družin. Zelo dragocena je tudi redna pomoč podhranjenim otrokom, da se lahko vrnejo v normalno življenje in v šolo. Naša dosedanja pomoč skupaj s srčnim delom naših misijonarjev in lokalnih sodelavcev vsakodnevno omogoča kvalitetno zdravstveno oskrbo, šolanje in pitno vodo ter s tem daje možnosti za napredek in dostojno življenje več kot 250.000 revnim na različnih območjih držav v srcu Afrike in na Madagaskarju. Domačini in misijonarji so neizmerno hvaležni za vso pomoč.

Stiske revnih v Afriki pa se še povečujejo zaradi vse večjih posledic podnebnih sprememb, kot so suše ali poplave, skupaj s konflikti v nekaterih državah, v zadnjem obdobju pa jih je povečala tudi epidemija. V državah, kjer pomagamo, se vedno kažejo nove in nove potrebe po pomoči, kot pri gradnjah zdravstvenih centrov, vodnjakov itd. in tudi drugih oblikah pomoči, da bi izboljšali možnosti za preživetje družin. Tudi letos smo prejeli številne prošnje. Z letošnjo podporo **Za srce Afrike tako želimo uresničiti naslednjo pomoč:**

V Safi v Centralnoafriški republiki bomo nadaljevali z nakupi hrane za okoli 300 podhranjenih otrok in doječe matere.

V Kiguhu v Burundiju bomo z misijonarko s. Bogdano Kavčič v zdravstvenem centru, ki oskrbuje 12.000 prebivalcev in ima do 50 porodov mesečno, podprli gradnjo in opremljanje nove porodnišnice. To bo največji projekt v tem letu.

V Mukungu v Ruandi bomo podprli obnovitvena dela v zdravstvenem centru, ki oskrbuje 25.000 prebivalcev.

V okrožju Karongi v Ruandi bomo ob podpori MZZ zagotovili pitno vodo in izboljšanje higiene z obnovo 4 vodovodnih sistemov, gradnjo vodnjakov in postaj za umivanje rok. 1.450 ljudi iz najrevnejših družin bomo usposobili za zagon obrti, boljše kmetijske prakse, jim zagotovili koze, semena ter milo skupaj z ozaveščanjem o preventivi pred covidom-19.

V Mahami v Ruandi bomo v sodelovanju s sestrami usmiljenkami podprli nakupe hrane za begunce; otroke, nosečnice, starejše in kronično bolne. Zaradi konflikta v Burundiju je v ta kraj pribežalo 60.000 ljudi. Pandemija jih je še dodatno prizadela.

V kraju Ampitafa na Madagaskarju nas Janez Krmelj ponovno prosi za podporo pri nakupu riža za okoli 300 otrok.

Srčna HVALA vsem, ki boste tudi letos pomagali uresničiti prošnje misijonarjev in ljudi v osrčju Afrike. Svoj dar lahko nakažete na:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: 02140-0015556761, sklic: 2127, namen: Za srce Afrike.

Lahko pa svoj dar prispevate z SMS sporočilom Afrika ali Afrika5 na 1919 in darujete 5 EUR za pomoč ljudem v Afriki.

3

s poslanim SMS s ključno besedo
AFRIKA5 na 1919
boste prispevali 5 EUR

Darovanje omogočajo Telekom Slovenije, A1, Telenor, T-2 in BOM.

OTROCI
V SRCU
AFRIKE OB
PANDEMIJI
ŠE BOLJ
POTREBUJEJO
HRANO,
VODO IN
ZDRAVILA.

za srce afrike

www.karitas.si

pop SAX

Sestra Bogdana Kavčič: »Zdravstveni center v Kiguhu postaja premajhen za vse potrebe, še posebej za noseče matere. Sestre od našega prihoda v ta kraj v letu 2016 spodbujamo rojevanje v bolnišnici, in ne doma. Število rojstev na mesec se je zato povečalo z 20 na 50. Čutimo veliko potrebo po zgradbi porodnišnice, kjer bi žene dostojno rodile, bile deležne svetovanj ter dojenčki spremljanja. Zato, dragi dobrotniki, zopet trkam na vaša srca in vas vse blagoslovjam ...«

MEDNARODNO RAZVOJNO
SODELOVANJE IN HUMANITARNA
POMOČ SLOVENIJE

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

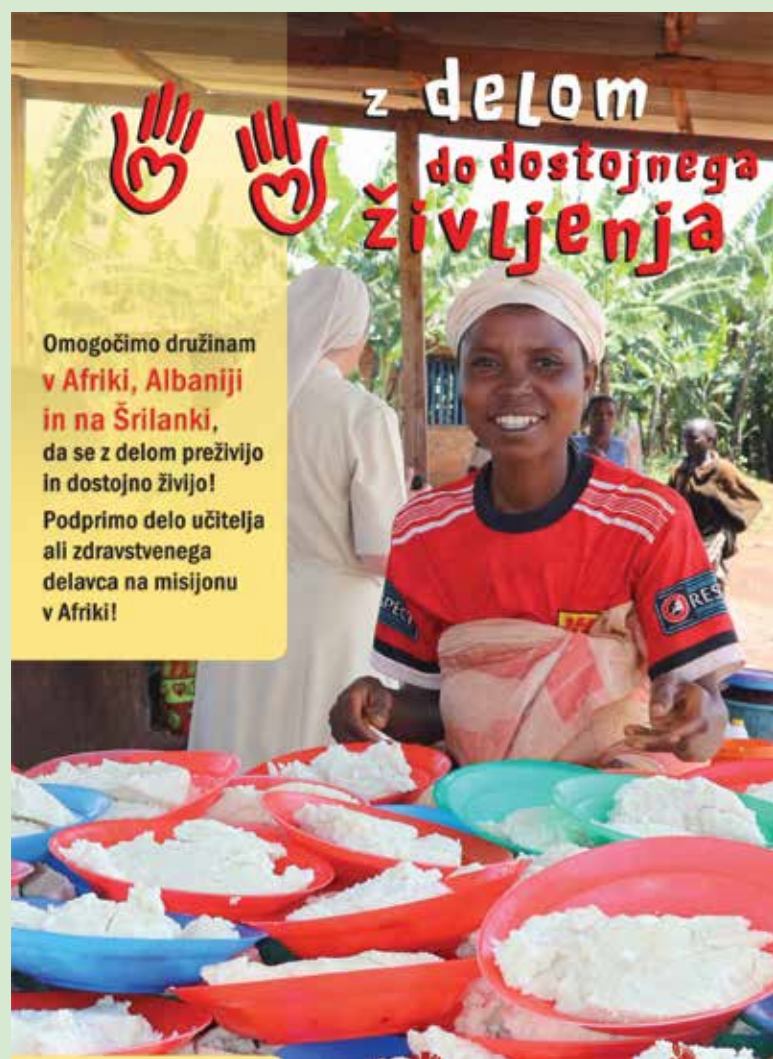
Omogočimo delo in zaslužek najrevnejšim družinam ali podprimo delo učitelja ali zdravstvenega delavca na misijonih v Afriki

Že dvanajsto leto sočasno z akcijo Za srce Afrike nadaljujemo tudi z dobrodelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere s pomočjo mesečnih darovalcev iz Slovenije **omogočamo revnim družinam v Afriki, Albaniji in na Šrilanki, da z lastnim delom preživijo in dostojno živijo**. K temu nas letos **vabijo misijonarke sestre Vesna, Bogdana in Anka ter sestre domačinke v Burundiju in Ruandi, s. Vida Gerkman v Albaniji ter Karitas na Šrilanki**, kjer so številne revne družine potrebne pomoči. Na misijonih v Afriki in Albaniji je potreba po delu domačinov v zdravstvenih centrih, šolah pri čiščenju, urejanju okolice, obdelovanju vrtov, pri oskrbi onemoglih ter drugem delu za skupno dobro. Za delo bodo prejeli plačilo za lažje preživetje. Na Šrilanki bodo revne družine prejele enoletno podporo za zagon obrti, kot je reja živali, šivanje, gojenje zelenjave ...

Revna družina na afriškem podeželju potrebuje dodatnih 24 EUR, v mestu pa 48 EUR, v Albaniji 50 EUR in na Šrilanki 30 EUR na mesec, **da dostojno preživi, ima dovolj hrane, dostop do zdravil in šolskih potrebščin za otroke**. V času pandemije **covida-19 je ta pomoč še bolj dragocenejša**. Z majhno dnevno odpovedjo, kot je kava ali čokolada, lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini spremenimo življenje.

Zbiramo tudi **mesečni dar za plačilo zdravstvenih delavcev in učiteljev na misijonih v Afriki**, za kar je letos res velika potreba. Za delo učitelja, vzgojitelja, zdravnika ali zdravstvenega delavca na misijonu mesečno večinoma potrebujejo med 50 in 250 EUR.

Vabimo vas, da se odločite za mesečni dar 6, 12, 24, 30 EUR ali po vaši izbiri, kar lahko storite **preko trajnika ali položnice**, in poslali vam bomo kratek **opis družine, učitelja ali zdravstvenega delavca, ki se preživlja s plačilom za delo za skupno dobro, ki ste ga vi omogočili**. Za več informacij se obrnite na Slovensko karitas, tel.: 01 300 59 60, ali na e-naslov jana.lampe@karitas.si. Zgibanka s prijavnico je na voljo tudi v oktobrski številki reviji Ognjišče in v župnijah. Vsem iz srca hvala za vašo solidarnost!

Omogočimo družinam
**v Afriki, Albaniji
in na Šrilanki,**
da se z delom preživijo
in dostojno živijo!
Podprimo delo učitelja
ali zdravstvenega
delavca na misijonu
v Afriki!

Akcijo Za srce Afrike smo na podlagi potreb prebivalstva nadgradili tudi z akcijo **Kupim kožo**, ki poteka že tretje leto. Vabimo vas k nakupu kože za trajnostno preživetje revnih družin v Afriki, kjer koza stane 20 evrov. Koze družinam omogočajo več hrane ter kasneje možnost prodaje pridelka ali podmladka živali na trgu za dodaten zaslužek in lažje preživetje.

SEMINAR KARITAS 2021

Srce, ki sprejema

Helena Zevnik Rozman

termini	lokacija
25. 9. 2021	Škofijska gimnazija Vipava
1. in 2. 10. 2021	Samostan Stična
8. in 9. 10. 2021	Dom sv. Jožef, Celje
15. in 16. 10. 2021	Zavod Marianum Veržej

Kratek program Vipava:

- 8:00: registracija
- 8:30: sveta maša
- 9:30: predavanje: Okrožnica papeža Frančiška: Vsi bratje, s. Meta Potočnik
- 11:00: Okrogla miza: Sprejemanje starejših, bolnih in umirajočih
- 12:00: Delavnica o sprejemanju starejših
- 13:00: Kosilo
- 14:30: Predstavitev dobrih praks pri vključevanju ljudi v stiski v različne programe pomoči

Kratek program Stična, Celje, Veržej:

PETEK

- 17:00: registracija udeležencev in namestitvev za spanje
- 18:00: sveta maša
- 19:00: večerja
- 20:00: predavanje: Okrožnica papeža Frančiška: Vsi bratje, dr. Igor Bahovec (Stična), dr. Roman Globokar (Celje, Veržej)

SOBOTA

- 7:00: sveta maša
- 8:00: zajtrk
- 9:00: okrogle mize:

Stična: Sprejemanje drugačnosti - sprejemanje oseb z drugo vero, tujcev, brezdomcev, odvisnikov, Romov - ljudi, ki živijo drugače kot smo mi navajeni..., razbijanje predsodkov, kako sprejeti drugačnost, razbijati predsodke in hkrati ohraniti svoje vrednote...

Celje: Edinost, povezovanje, sodelovanje, reševanje - vloga Karitas v teh procesih

Veržej: Sprejemanje revnih, gradnja odnosa, zagotavljanje prapotrebe vsakega človeka po sprejetosti, domu, socialni vključenosti

- 11:00: Predstavitev dobrih praks pri vključevanju ljudi v stiski v različne programe pomoči
- 12:30: Delavnica: Sprejemanje starejših s poudarkom na epidemiji
- 14:00: Kosilo

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen. Zaradi epidemije in lažje organizacije pa je **OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA** najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem.

Letos brez prijave udeležba ne bo mogoča! Poleg tega bo potrebno imeti izpolnjene PCT pogoje. Če bodo v času seminarjev v veljavi drugačni pogoji, se bomo prilagodili in pripravili seminarje preko videokonferenčne izvedbe ali aplikacije zoom.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali
 - preko elektronske pošte: info@karitas.si ali
 - po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.
- Podatki za prijavo: ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali ter katere obroke želite (večerja, zajtrk ali kosilo).

stiske sodobne družbe

DOŽIVLJANJE OTROK V DRUŽINAH S TEŽAVAMI S PITJEM ALKOHOLA

Nataša Sorko

Otrokom iz družin s težavami s pitjem alkohola pogosto rečejo »pozabljeni« otroci - ta izraz je mogoče zaslediti tudi v razni strokovni literaturi. Verjetno se boste nekateri vprašali, zakaj te otroke različni avtorji imenujejo »pozabljeni« in kje tiči razlog, da so strokovnjaki prišli do takšnih spoznanj.

Težave s pitjem alkohola, škodljivo in tvegano pitje alkohola ter zasvojenost z alkoholom predstavljajo za našo družbo velik zdravstveni in socialni izziv, s katerim se moramo spopasti in narediti vse, da bo v našem okolju čim manj t. i. »pozabljenih« otrok - oz. obratno, narediti moramo vse, da se težave s pitjem alkohola oz. z zasvojenostjo zmanjšajo, kolikor je le mogoče. To je za našo državo zelo zahtevna naloga, saj nas je Svetovna zdravstvena organizacija že pred leti prepoznala kot mokro kulturo. Na vseh nas odraščalnih je, da se potrudimo, da bo »pozabljenih« otrok v naši družbi čim manj in da bo čim več otrok, ki jim bo omogočeno odraščanje v družinah s številnimi priložnostmi za pridobivanje pozitivnih izkušenj v domačem okolju, kar otroke opolnomoči do te mere, da so se v obdobju odraščanja sposobni uspešneje spopasti

dati z različnimi razvojnimi nalogami, ki jim jih na pot vsakodnevno postavlja življenje. Če povzamemo, družina, ta osnovna življenjska celica, predstavlja za odraščanje otrok ali izjemno pomemben varovalni dejavnik ali pa velik dejavnik tveganja v obdobju odraščanja, ki pušča sledi pri otrocih iz družin, v katerih ima vsaj en starš ali skrbnik težave s pitjem alkohola.

Kako bi opisali osebo, ki ima težave s pitjem alkohola?

To je oseba, ki ima močno željo po pitju alkohola, ki veliko svojega časa in svojih aktivnosti posveti temu, kako bo do alkohola prišla, išče priložnosti za pitje. Hkrati ima težave pri odrekanju pitju, in kljub temu da se zaveda škodljivih posledic tega svojega početja, še vedno uživa alkohol ter se mu ne more odpovedati. Če pa se mu odpove, se zaradi tega počuti slabo, je razdražljiva, nemirna, lahko se pojavijo tudi različni telesni znaki, kot so tresenje rok, oblivi vročine ipd. Ko nastopijo težave, ko se družinski člani začnejo pritoževati nad tem početjem, se posameznik običajno strinja, da bo prenehal s pitjem alkohola. In v tistem trenutku misli resno, si želi slediti svoji obljubi ter je prepričan, da ji bo – a se kasneje, čez nekaj dni ali tudi tednov, situacije s pitjem alkohola praviloma ponovijo. Težave z alkoholom v družini tako niso le stvar enega člana, temveč celotne družine, saj vplivajo na medosebne odnose, komunikacijo med člani družine, doživljanje ljubezni, harmonije, bližine, medsebojne povezanosti in še bi lahko naštevali. Hkrati so težave s pitjem alkohola ali zasvojenostjo običajno ene tistih, ki se prenašajo iz rod v rod, dokler ena generacija ne preseka družinske dinamike s tem, da poišče strokovno pomoč.

Če na problem pogledamo z vidika strokovnjakov, bi si le-ti želeli, da bi takšna oseba oz. družina pomoč poiskala čim prej. Pogled iz nasprotne strani je drugačen: oseba, ki ima težave s pitjem alkohola, običajno svoj obisk ali posvet pri strokovnjaku odlaša, kolikor je le mogoče, saj se upira spremembam, kar pa s seboj prinaša še več drugih težav: pogosto se osebe in družina že soočajo s poslabšanim zdravstvenim stanjem, težavami glede službe, v prometu, lahko tudi z nasiljem ob obisku strokovnjaka.

Kaj se dogaja v družini s težavami z zasvojenosti in kaj ob tem občutijo otroci?

Otroci v družini s težavami z alkoholom odraščajo ob stalnem občutku strahu in sramu pred dogodki, ki so neposredno povezani s pitjem alkohola ene odrasle osebe, in negotovosti, ki povezana z njimi neposredno ter posredno z drugimi člani družine. V mislih si postavljajo naslednja vprašanja: Kaj se bo zgodilo? Bo vse v redu? Ali bo oče/mama danes ponovno pil(a)? Ali se bomo danes spet prepirali? Ali se bo zgodilo kaj groznega? Ali bo tega kdaj konec? Kdo nam lahko pomaga, da bo enkrat tega konec? In še bi lahko na-

števali. Otroci v teh družinah s takšnimi mislimi zjutraj vstanejo ter gredo z njimi zvečer tudi v posteljo.

Kaj je največja razlika med družino s težavami s pitjem alkohola in družinami, ki se s takšnimi težavami ne srečujejo?

V družini otroci v času svojega odraščanja pridobivajo prve socialne izkušnje, doživetja občutka varnosti, zaupanja, ljubezni, strahu, zavisti, moči v okolju, v katerem se počutijo varne. Zanje je posebej pomemben občutek varnosti, ki ga odraščajočemu otroku zagotavlja zdrava primarna družina in starša.

V družini s težavami s pitjem alkohola je dinamika družine povsem drugačna kot v družini, ki teh težav nima.

Izpostaviti je treba, da so socialne in druge stiske zaradi težav s pitjem alkohola v družini nenehno prisotne. Če pogledamo širše, ravno kronični stres, ki ga doživlja posameznik (v našem primeru otroci), deluje nanj najbolj ogrožajoče z vidika celostnega zdravja, tako telesnega kot duševnega. To laično pomeni, da otroci v takšnih družinah delujejo nenehno na vsaj 120 % svoje dejanske zmogljivosti. Predstavljajte si, da imate doma električni aparat (npr. pralni stroj) in je nenehno priključen na 120 % svojega delovanja. Koliko časa bi deloval? Verjetno ne prav dolgo. A »pozabljeni« otroci v družinah s težavami s pitjem alkohola tako živijo več let, nekateri morda celo desetletje in več. Odrasli si mnogokrat zatiskajo oči, da otroci tega ne doživljajo tako poglobljeno. To izhaja iz njihove lastne stiske in sramu ter globoke želje, da bi bilo tako. Njihova razmišljanja ali prepričanja, morda celo življenjski scenarij, se prepogosto izkaže za napačnega.

Se nadaljuje ...

Nataša Sorko je univ. dipl. soc. ped., družinska terapevtka, predsednica Društva Žarek upanja pomoč pri zasvojenosti predvsem od alkohola. Članek je nastal v okviru projekta: Zmerno. Odgovorno. Opolnomočeno., ki je financiran s strani Ministrstva za zdravje.

to moramo vedeti

IZZIVI STAROSTNIKOV

p. Benedikt Lavrih

Starost je velik dar. Želimo si dolgo in zdravo življenje, le težav in preizkušenj si ne želimo. Starost ni enostavna, saj prinese številne izzive. Tudi pri zdravih starejših ljudeh, ki nimajo posebnih bolezni, so težave, ki jih vsaka starost prinese s seboj: telesna okornost, zmanjšana gibljivost, večja odvisnost od bližnjih, pozabljivost ...

So starejši, ki z veseljem in vedrino sprejemajo vsak dan in se ga veselijo. V okolje prinesejo veliko vedrine in veselja. Sinovi in hčere so jih veseli in mnogim domačim so vir energije in dobrega duha. So pa tudi

starejši, ki godrnjajo in prav zaradi tega, ker ne morejo sprejeti težav staranja, zapadejo v začaran krog slabih razpoloženj in napetega odnosa do bližnjih.

Življenje v domu starejših

Za starejše, ki se sami odločijo za odhod v dom, je proces prilaganja in vstopanja v dom hitrejši in mehkejši kot za tiste, ki jih je starost, bolezen prisilila, da so šli v dom. So dedki in babice, ki so jih spravili v dom po drugačni poti, s prisilo, z zvižgačo. Vključevanje v domsko oskrbo se tako za marsikoga lahko spremeni v razburkano morje čustev in odpora.

Prilaganje novemu okolju je odvisno od posameznika. Nekateri brez težav najdejo v novem okolju prostor zase. Zopet drugi so lahko obremenjeni z različnimi pojmovanji življenja v domu. Marsikdo dojema dom za starostnike kot hiralnico pred smrtjo.

Sprejemanje starosti

Med izzive starostnikov gotovo sodi, kako sprejemajo starost, še posebej vse težave, ki jih prinaša to obdobje življenja. Mnogi pravijo, da se s starostjo pokaže celota posameznikovega življenja. Vse vpliva na sprejemanje novega okolja: značaj, pretekle izkušnje, želje in pričakovanja ... Primerno okolje za pogovor in prijateljevanje ter sproščenost je starejšim v veliko pomoč.

Doživetja nevrednosti, ničvrednosti, manjvrednosti

Ena od težav, ki spremlja starejše, je dejstvo, da ne morejo več delati. Naša mentaliteta je, da mora biti človek koristen. Občutek vrednosti ima, dokler dela in lahko nekaj pokaže. Ker tega v starosti ne zmore tako kot prej, izgubi občutek vrednosti in dobra samopodoba se zruši.

»*Za nobeno rabo nisem. Nič ni iz mene.*« Takšne in podobne izjave starejših so zelo nevarne in peljejo tudi v samomorilnost. Ker nisem za nobeno rabo, ne želim več živeti. Želja po smrti je navzoča. Starejši ljudje tudi molijo za smrt. Mnogi zelo težko vrednotijo življenje in gledajo na to, kar so preživeli, kot na uspešno pot in uresničitev mnogih ciljev. Starost sicer ne kaže zunanjih uspehov, daje pa nam zgled vrednot starejših in starosti kot take.

Najmočnejše sporočilo današnjemu svetu so starejši s pozitivnim načinom sprejemanja starosti.

Kako naj starejšim predstavimo njihovo vrednost in bogastvo, kljub temu da niso uspešni tako, kot svet danes hoče, da je posameznik uspešen? To je naš izziv, če jih želimo spremljati.

Samota in osamljenost

To sta pogosta spremljevalca starostnikov. V preteklosti je dedke in babice osrečevalo to, da so bili

Lara Omanović, Srednja šole Jesenice,
mentorica Marisa Monti;

3. mesto v kategoriji ustvarjalnih prispevkov med dijaki,
natečaj *Za mladost ni ovire, so samo prave izbire*

v odnosih s svojimi (otroki, vnuki, pravnuki), zdaj so veliko časa sami. Starejši imajo veliko časa in tuhtajo ter se tako vrtijo v začaranem krogu. Sinovi in hčere uredijo, da je oče ali mama v domu, in mislijo, da so s tem naredili vse. Pozabijo na odnose in osamljenost dedka ali babice. Nekateri starejši se v novem okolju hitro vključijo in zaživijo, drugi imajo s tem težave. Zatrejo se vase in vstopijo v samoto. Vstopanje v nov prostor je za mnoge starejše zahteven proces. Kljub temu da imajo okrog sebe priložnosti za sproščenost v odnosih, ostanejo osamljeni.

Na žalost mnogi starejši o osamljenosti ne spregovorijo.

Ko starejši človek reče, da nima smisla govoriti o osamljenosti, je to lahko znak, da je vse to pokopal v sebi in s to bolečino živi. Udomačil jo je in ga prebujala, nima pa moči, da bi kaj naredil.

Starejši tudi v domačem okolju doživljajo osamljenost. Mladi so v službah in imajo mnogo drugih opravkov, ki onemogočajo miren čas s starejšimi. Nekatere ostarele morajo zakleniti, da se jim zaradi dementnosti ne bi kaj zgodilo. Sodeč iz pogovorov mnogi starejši niti ne želijo obremenjevati svojih sorodnikov s problemom osamljenosti.

»*Vesela sem vašega klica,*« je dejala mama, »*saj sem že dolgo sama.*«

Zaskrbljenost starejših za najbližje

Dedki in babice so pogosto zaskrbljeni za svoje otroke, vnuke in pravnuke. Vsa ta vprašanja, bremena, skrbi nosijo s seboj in zelo različno pristopajo k skrbem in k vsemu, kar se dogaja v njihovih družinah. To je lahko za starejše zelo obremenjujoče. Vendar nekateri pravijo, da so skrbi tudi koristne, kajti tako ne mislijo na smrt in na bolezen.

Nekateri pa pravijo: »Ne skrbi me več za mlade, saj se bodo znašli.« Dedki in babice s podobnimi izkušnjami so sproščeni in veseli.

Čudovito je, če stari starši vidijo in doživljajo po svojih otrocih uspeh in delo, ki so ga darovali za življenje otrok in njihovih naslednikov.

Neurejeni odnosi, problemi z dediščino, nepravilno razdeljeno imetje in še mnoge druge težave, vse to tudi bremeni starejše. Sinovi in hčere se ne razumejo. Mame in očetje bi si želeli, da uredijo odnose.

Mladi današnjega časa živijo vrednote tega sveta. Redki se odločijo živeti vrednote svojih staršev, med katere spadajo vera, družina, poštenost in način življenja.

Boleča je trditev mame, ki pravi: »Nikoli ne bom sprejela načina življenja, ki ga imajo moji otroci.«

Strah pred smrtjo

Zavest, da je starost in staranje zadnja postaja našega življenja, starostnike vznemirja. Kako to sprejemajo starejši, doma ali v domovih za starejše? Vprašanje je povezano z njihovimi vrednotami, vero in izkušnjami življenja, ki se izteka. Navzoč je strah pred bolečino, mnoga vprašanja, zakaj in kako, kaj je po smrti; vse to so izzivi za razmišljanja. Kdo pomaga starejšim pri soočanju s temi vprašanji?

Vse naštetu so izzivi za starejše, mlajšim pa so izziv, kako jim lahko pomagamo.

Ne iščemo odgovorov, iščemo odnos, ki starejšim blaži težo.

Projekt COVID-19 – VAU – Vključeni. Aktivni. Uresničeni. je financiran s strani Republike Slovenije in Evropske unije iz Evropskega socialnega sklada. Mnenja, izražena v besedilu, predstavljajo mnenja avtorja in ne predstavljajo uradnega stališča EU in Vlade RS.

pogled čez plot

SPREJEMNI CENTRI TRŽAŠKE KARITAS

Danilo Jesenik Jelenc

Novi glas je primorski tednik, ki ga izdaja Zadruga Goriška Mohorjeva v italijanski Gorici. V prvi vrsti je namenjen pripadnikom slovenske narodne skupnosti v Italiji, saj posveča posebno pozornost dogajanju v Italiji in matični domovini Sloveniji. Dostopen je tudi na spletnem naslovu www.noviglas.eu. Redno nam prinaša tudi vesti s področja Karitas. Tokrat se ozrimo na tržaško Karitas (Fondazione diocesana Caritas Trieste onlus), ki med svojimi 59 socialnimi aktivnostmi upravlja tudi več sprejemnih centrov za ljudi, ki so ostali brez strehe nad glavo. Odlična sogovornica na to temo je gospa Katarina Modic, strokovna delavka in od leta 2017 odgovorna za vse tovrstne strukture te dobrodelne organizacije. Z njo smo se predstavniki slovenskih in avstrijskih Karitas srečali že pred časom, na obisku v Trstu, pri izmenjavi izkušenj na področju socialnega vključevanja. Njeno delo na daleč spremljamo še danes.

Center Teresiano lahko v namestitev sprejme preko 50 oseb; večinoma so to moški, imajo pa posebne prostore tudi za družine. Center ima pogodbo s tržaško občino za reševanje socialnih stisk domačinov. Čas namestitve je odvisen od situacije posameznika –traja lahko nekaj mesecev ali celo nekaj let. Poteka tesno sodelovanje z lokalnimi ustanovami in s socialnimi delavci, ki imajo v oskrbi posamezne osebe. Ne gre le za dajanje hrane in prenočišča. Zaposleni, ki so v centru navzoči 24/7, skušajo razumeti večplastne težave ter nastanjene osebe znova vpeljati na trg dela in v družbeno življenje.

V **hiši Maranatha**, ki je tudi neprekinjeno odprta, dobijo prenočišče osebe, ki imajo dovoljenje za bivanje v Italiji, a nimajo bivališča. Pristop pomoči vključuje veliko individualnega dela in posvetovanja vseh deležnikov. Za migrante so že aprila 2020 odprli poseben oddelek sprejemnega centra, namenjen 14-dnevni samoizolaciji, ki so ji bili zavezani prosilci za azil takoj po vstopu v Italijo.

Hiša Betania gosti projekt »co-housing« za družine v stiski. Vsaka nastanjena družina ima na razpolago svoje spalnice in svojo kopalnico, skupni prostori za vse družine pa so vrt, kuhinja, dnevna soba in velika veranda. Gre za družine z ekonomskimi in ne večvrstnimi težavami; znašle so se v stiski, ker so starši izgubili delo in ostali brez prihodka. Osebe (imenujejo jih socialni operaterji) centra je prisotno del dneva, pomaga pa pri birokratskih zadevah, pri iskanju službe,

novega začasnega ali stalnega bivališča, nadzoru otrok, da obiskujejo šolo ipd. Strukturiranost omogoča, da družine čim prej zaživijo čim normalnejši vsakdan, z utečenimi ritmi in razdeljenimi vlogami ter odgovornostmi.

Občina je dala na razpolago različna stanovanja po mestu tudi za **projekt Housing first**, ki ga Karitas izvaja od leta 2016. Načelo »najprej bivališče« poudarja, da je pravica do bivališča ena temeljnih pravic posameznika (ta pristop se je v 90-ih letih razširil v ZDA). Brezdomne osebe v projektu torej najprej dobijo stanovanje, da bi si lahko na tej osnovi potem oblikovale delovno in družabno življenje. Te zahtevne poti se tako lahko lotijo z občutkom, da imajo zavetje in dom, kamor se lahko vedno vračajo. To enakopravno izhodišče in relativna neodvisnost jim vlivata samozavest in optimizem.

Ko je 21. maja 2021 tržaška škofija predstavila letno poročilo delovanja Karitas, so vodilni poudarili, da so jih vodile besede papeža Frančiška, po katerih »*danes ni časa za brezbriznost; ali smo vsi bratje ali pa vse propade!*«. Organizacija pomoči je bila v težavnem letu epidemije novega koronavirusa zelo učinkovita. Pomoč so nudili 6.500 osebam, kar je bilo 13-odstotno povečanje glede na predhodno leto. Skrb vzbujajoče je 16-odstotno zvišanje števila »*mladih revežev*« v starosti med 18 in 34 let. 8,6 odstotka več je bilo mladoletnih iskalcev pomoči. V zadnjem letu je tržaška Karitas sprejela preko 2.700 migrantov, od tega 62 družin z 162 mladoletnimi otroki. Skupno so pomoč nudili kar 1.000 dodatnim družinam. Porast prometa in 7 odstotkov novih strank je imela tudi socialna trgovina (Emporio della solidarietà). Povečala se je potreba po hrani in po plačevanju položnic zaradi »energetske revščine«.

Direktor tržaške Karitas je dejal, da si v času splošnega umivanja in razkuževanja rok Karitas paradoksalno ni pilatovsko umila rok, ampak je zavihala rokave in opravila svojo odgovornost.

karitas mladih

STARO KOLO ZA NOV NASMEH

Lenart Zaletel

Kolesarstvo je v letu 2020 in 2021 v Sloveniji postalo izjemno priljubljen šport, prav tako pa veliko otrok in mladostnikov uporablja kolo za ohranjanje zdravega načina življenja, za namene dnevne mobilnosti ter tudi socializacije. Predvsem za otroke in mladostnike je kolo tudi možnost za druženje s sovrstniki.

V youngCaritas Slovenija smo se odločili za nadgradnjo projekta DOS – Dobrodelno okrog Slovenije, kjer se zbira sredstva za nakup novih koles, in oblikovali nov projekt **Staro kolo za nov nasmeh**. V garažah in kletih ima marsikdo staro kolo, ki tam že dlje časa sameva. Cilj projekta je taka kolesa, ki bi jih ljudje podarili, obnoviti in jih pokloniti otrokom iz socialno ogroženih družin.

V septembru bomo začeli s prvimi aktivnostmi projekta. To je predvsem vzpostavitev sodelovanja s kolesarskimi mojstri, iskanje lokacije za popravila in skladiščenje ter pridobivanje prostovoljcev, ki bodo pri projektu sodelovali. Znotraj projekta bomo obnavljali starejša kolesa, ki jih bomo v sodelovanju s kolesarskimi mojstri in mladimi prostovoljci popravili ter pripravili na varno vključitev v promet. Zbirali bomo donacije novih ali starih koles, ki jih bomo po potrebi popravili in obnovili ter pripravili na

varno vožnjo ter jih nato darovali posameznikom iz socialno ogroženih družin.

Mladi prostovoljci se bodo pri projektu priučili obrti, kar jim bo pomagalo pri karierni izbiri, dodatnem izobraževanju in interesnih dejavnostih. Omogočiti želimo varno in zdravo vsakdanje gibanje, pri čemer bomo promovirali zdrav način življenja, varnost v prometu in varno vožnjo s kolesom za vsakogar. Projekt bo namreč kolesarstvo naslavljal tudi s preventivnega vidika in imel poudarek na varni udeležbi v prometu.

DOGAJA se

Si ljubitelj slovenskih gora ali nepozabnih izletov? Če to zate velja, potem beri dalje ☺

Vabimo te namreč na inkluzivne pohode, ki jih pripravlja Planinska zveza Slovenije in youngCaritas Slovenija. Aktivnost je organizirana v sklopu pohodov, kjer v gore peljemo osebe z invalidnostjo, osebe s slepoto ter slabovidnostjo, gluhe osebe, osebe z avtizmom, motnjami v duševnem razvoju ter osebe z ADHD

Več na www.youngCaritas.si.

MLADI se PREDSTAVIJO

Sem Špela Marc, prihajam iz Gradišča pri Vipavi. Stara sem 18 let in prostovoljka sem tri leta. V okviru programa Mlade Karitas pomagam otrok pri učenju za šolo.

Prostovoljstvo (če še kje – šteje tudi preteklost): poleg prostovoljstva v Mladi karitas sem tudi animatorka na različnih oratorijih

Hobiji: petje, branje, sprehajanje s psom, peka slaščic

Najljubša hrana: jedi s testeninami

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Log pod Mangartom

Najljubša pesem: Kokosy - Planeti se vrtijo

Najljubši kotichek, kjer se sprostiš: ko gledam zvezde na morju

Najljubša slovenska beseda: Uživaj

nami drugače sodelujejo. Delo z brezdomnimi ni lahko in zahteva od mene veliko truda, osebne angažiranosti, razumevanja, empatije in potrpežljivosti. Lahko pa rečem, da mi po drugi strani to delo tudi veliko daje, še posebej, ko se katera od zgodb pozitivno razvije.

Nam prosim na kratko predstaviš vaš program?

Program Hiša Malorca Ajdovščina ŠK Koper izvaja od leta 2015. Takrat smo z delom pričeli na pobudo Občine Ajdovščina, ki je še danes naš pomemben partner in sofinancer.

V hiši sva od 8h do 20h prisotni strokovna delavka ali strokovna sodelavka, izven navedenega časa in v nočnih urah ima hiša Malorca telefon za klic v sili. Poleg tega imamo zaposlenega javnega delavca, pomagajo pa nam tudi prostovoljci.

Naš program se deli na dva sklopa, pri čemer v osnovnem sklopu vključenim zagotavljamo storitve osnovne oskrbe, in sicer bivanje, organiziranje prehrane, nujno obleko in obutev, zagotovitev vzdrževanja osebne higiene, toaletne potrebščin ...

V drugem delu pristopimo k problematiki brezdomstva bolj celostno in pogledamo ozadje ter razloge, ki so vodili v brezdomstvo. Vsakemu posamezniku nudimo možnost izdelave individualnega načrta. Nudimo tudi informativne in svetovalne razgovore, pomoč pri socialnem vključevanju in pri skrbi za aktivno preživljanje prostega časa, nudimo druženje, pomoč pri reintegraciji ter pri pridobivanju funkcionalnih znanj. Te storitve so na razpolago tudi osebam, ki ne koristijo nastanitvenih kapacitet in se vključujejo zgolj v dnevno dogajanje v hiši.

Program je namenjen polnoletnim osebam, ki nimajo zagotovljenih minimalnih bivalnih pogojev, so brez doma ter začasno ali trajno nezmožne, da bi samostojno reševale svojo stanovanjsko problematiko, osebam, ki so brez rednih prihodkov ali jim le-ti ne zagotavljajo materialne varnosti, osebam, ki prebivajo na območju Republike Slovenije, prednost imajo občani Občine Ajdovščina. Osnovni pogoj za vključitev pa je sprejemanje naše pomoči.

Kako poteka življenje v vaši hiši?

V naši hiši nudimo 24-urno nastanitev in dnevni center. Z uporabniki opravimo zelo veliko informativnih in svetovalnih pogovorov, trudimo se, da bi bilo življenje v hiši čim bolj podobno družinskemu življenju, zato pripravimo razne delavnice – kulinarčne, ustvarjalne ...

na obisku

NA OBISKU V HIŠI MALORCA V AJDOVŠČINI

Pripravila: Marjana Plesničar Jezeršek

Na obisk smo se odpravili v **Hišo Malorca v Ajdovščini**, kjer smo se pogovarjali s strokovno vodjo programa **Lucijo Božič**.

Pozdravljena, koliko časa si že zaposlena na Škofijski Karitas Koper in v čem vse si se že preizkusila?

S Škofijsko Karitas Koper sem se srečala že leta 1992, ko smo s skupnimi močmi blažili stiske beguncev iz Bosne. V begunskem centru sem bila zaposlena preko javnih del. Takrat sem se srečala tudi z gibanjem Umetniki za Karitas, ki me je navdušilo z lepoto in dobroto, ki so jo predajali naprej.

Leta 2016 sem se kot strokovna delavka zaposlila v Materinskem domu v Šempetru, saj mi je bilo delo z materami, ki so potrebovale prijazno besedo in mirno okolje, zelo blizu. Moja pot se je nadaljevala na Programu Popoldan na Cesti, kjer sem dve leti nudila pomoč otrokom in mladim, ki so potrebovali učno ali psihosocialno pomoč ali zgolj druženje. V zavetišču za brezdomce Malorca pa sem se zaposlila leta 2018.

Kako se vidiš v trenutni vlogi, kot vodja zavetišča za brezdomne?

Kot vodja zavetišča čutim veliko odgovornost do vseh, ki v naši hiši bivajo, jo obiskujejo, delajo ali z

Pred hišo skrbimo za vrt s sezonsko zelenjavo in zelišči. Preko dežurstev spodbujamo uporabnike, da se vključujejo v čiščenje in vzdrževanje hiše. Trudimo se, da bi uporabniki imeli čim bolj strukturiran teden, zato imamo ob ponedeljkih hišni sestanek, ob torkih igramo družabne igre, ob sredah izvajamo različne delavnice, ob četrtek generalno čistimo hišo, ob petkih si spečemo kaj sladkega ali skupaj pripravimo enostavni obrok.

Stanovalce spodbujamo, da so aktivni, da se vključujejo v prostovoljno delo v različnih organizacijah in da se trudijo najti trajnejšo zaposlitev ter trajnejšo in bolj primerno nastanitev.

Kaj so zate največji izzivi pri delu z brezdomnimi?

Največji izziv pri tem delu je zame nemoč, ko si želim odvisnika vključiti v nek visokopražni program, ki jih tudi izvajamo znotraj Karitas (Vrtnica, Pelikan), a sem neuspešna. Problem predstavlja tudi veliko pomanjkanje manjših stanovanj, garsonjer, ki bi bile primerne za samske moške, kar pomeni, da nimajo kam. Prav tako so problem zaposlitve, saj ima večina naših stanovalcev osebnotne težave in so zaradi tega težje zaposljivi. V družbi je žal prisotna tudi stigma in delodajalci ne želijo zaposliti moškega, ko izvejo, da živi v zavetišču za brezdomne.

Osebnostno mi je težko poslušati pripombe, naj gredo naši stanovalci delat, saj sama vložim veliko truda v pomoč pri iskanju doma in zaposlitve, a sem žal velikokrat neuspešna. V času, odkar sem zaposlena v hiši Malorca, nam je sicer uspelo, da je nekaj stanovalcev

prišlo do svojega doma in zaposlitve, kar je svetla točka tega dela, ki pomaga, da vztrajamo.

Kako vidiš hišo Malorca v prihodnosti? Kakšne načrte imaš?

Hiša Malorca je za stanovalce samo začasna rešitev. Za vse se trudimo poiskati trajnejšo namestitve. Stanovalci v hiši se stalno menjajo in vsak, ki pride na novo, potrebuje veliko pogovorov, podpore, svetovanja in vodenja pri urejanju statusno-administrativnih zadev.

V prihodnosti si želimo, da bi imeli mogoče kakšno stanovanje, hišo, kjer bi lahko nastanili uporabnike, ki so dovolj zreli za samostojno življenje in delo.

Še tvoja zadnja misel za bralce Žarka ...

Pomoč drugim nas osebnostno bogati in iz lastnih izkušenj lahko rečem, da se ti, ko nekomu pomagaš, to vedno poplača. Dobrin je dovolj, a so nekoliko nepravilno porazdeljene. Ljudje, ki se znajdejo v stiski, največkrat ne potrebujejo zgolj materialnih dobrin, ampak preprosto nekoga, ki jih bo sprejel takšne, kot so – in v tem vidim poslanstvo Karitas.

TISTO, KAR SE DOGAJA V NAŠI HIŠI

Simon Dvornik

Pred dnevi sem v medijih zasledil novico, da je človeštvo zelo verjetno doseglo točko brez vrnitve na področju globalnega segrevanja. Ob poročanju o »zdravstvenem stanju« našega planeta in ugotovitvi, da je človek brez dvoma osrednji povzročitelj, sem zaznal veliko vzporednico med omenjenim dokumentom in okrožnico papeža Frančiška Laudato si'. V njej se sprašuje o zapuščini in odgovornosti do naših zanamcev. Zdravje našega planeta ni odvisno samo od izpustov in plastike. Ti so le posledice. Vzrok je razumevanje odgovornosti vsakega posameznika do naše skupne hiše. Zakaj bi ločeval odpadke, če v Indiji s tovarnjaki stresajo plastiko v morje? Velikokrat slišano vprašanje, ki je popolnoma napačno zastavljeno. Zakaj s tovarnjaki stresajo plastiko v morje, je bolj natančno vprašanje. Vendar tudi s tem ne smemo začeti. Vedno se začne pri osebi, pri sebi. Kdo mi pravi, da moram biti ekološko naravnani? Predsednik? Ga nisem volil. Ekološke organizacije? Samo jamranje po televiziji. Mama? Je tudi rekla, da ne smem pojesti cele čokolade, pa si lahko predstavljate, kako je to steklo. Duhovnost osmisli odgovornost.

Pred leti je ob vprašanju, kaj si misli o deklici Greti Thunberg, ruski predsednik Vladimir Putin odgovoril tristopenjsko. Sprva je pohvalil njeno ekološko naravnano gorečnost. Nato je obsodil vse ustanove, društva in organizacije, ki so pripravljene izkoristiti otroka za svoje interese. Ni namreč osebe, ki bi verjela, da bo deklica, ki »šprica« šolo iz ekološkega protesta, brez finančnih in drugačnih interesov raznih organizacij prišla dalj od opomina zaradi izostanka pri pouku. Na koncu pa je prosil ljudi, naj deklici razložijo, da je na svetu mnogo otrok, ki nimajo toliko lepih stvari kot ona, ki si želijo samo obleko in hrano in so solarna energija in ostali ekološki ukrepi zanje in njihovo državo finančno popolnoma nedostopni. Na prvi pogled je odgovor predsednika Putina logičen in razumljiv. Vendar je pa tudi pomanjkljiv. Namenoma v njem manjka osebna odgovornost.

Krščanstvo uči, da si človek ne lasti stvarstva in da moramo do njega kazati spoštovanje, skrb in sočutje. Krščanska duhovnost vsakemu osmisli odgovornost do okolja. Skrb za sočloveka, živali in okolje je jedro krščanskega človeka. Pa ne zato, ker Jezus tako pravi – čeprav bi to moralo biti dovolj – ali ker boš zato prišel v nebesa, temveč ker je ta način edini, ki deluje in ki nam omogoča prihodnost. Človeška zgodovina je proces učenja iz napak. Obstane in ostane samo

tisto, kar deluje, in pri skrbi za okolje se ne moremo več dolgo učiti iz napak.

Ekološko zavedanje ni samo boj s plastiko, za čist zrak ali vodo. Je zavedanje, ki se začne v srcu vsakega. Tako je ekologija močno povezana s skrbjo za najrevnejše. Razlog za zgoraj omenjeni tovornjak, ki stresa plastiko v morje, je revščina. Znani kanadski pisatelj in psiholog Jordan Peterson v raziskavi, ki išče povezavo med ekološko osveščenostjo in revščino, odkriva, da se ljudje začnejo za ekologijo zanimati šele, ko na letni ravni zaslužijo določen znesek. Se pravi, da se oseba obrne navzven šele, ko čuti nekakšno finančno varnost. Ugotovitev, ki nas kot uslužbenca in prostovoljce Karitas vsekakor nagovori. Omogočiti človeku varnost sproži rast v zavedanju in smislu sebe v širšem okolju. Naše delo tako nosi večplastno vrednost. Ko osebam pomagamo, jih razbremenimo dnevnih tegob in v njihovih srcih omogočimo prostor za pogled navzven. Navzven, okoli sebe in še dlje. Majhne pomoči in koščki prijaznosti, ki jih lahko člani družine Karitas delimo z ubogimi, sprožijo plaz, ki bo pomagal k bolj zdravi družbi in naravi.

Mnogo je načinov, kako lahko pomagamo za boljši jutri. Vedno zagovarjam, naj vsak dela tisto, kar ga veseli, saj bo njegova strast do dela navdihnila druge, da bodo boljši. Ekologija, globalno segrevanje, skrb za jutri niso otoki. So prepletena mreža procesov, v katero smo vpeti vsi in ki nas sprašuje: kaj si pa ti pripravljen storiti? »Bodimo zaščitniki stvarstva, zaščitniki Božjega načrta, vtkanega v naravo, zaščitniki drug drugega in okolja.« (papež Frančišek)

TUJEC NA POTI

papež Frančišek

Vir: Vsi smo bratje, okrožnica papeža Frančiška o bratstvu in družbenem prijateljstvu, Založba Družina

Usmiljeni Samarijan

Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.« Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?« Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarja, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!« (Lk 10,25-37)

Zapuščeni

Jezus pripoveduje o ranjenem človeku na tleh ob cesti, ki so ga napadli. Mimo so prišli razni ljudje, ki se niso menili zanj in so šli dalje. Bili so ljudje na pomembnih položajih tedanje družbe, ki v srcu niso premogli ljubezni za skupno dobro. Niso se bili sposobni odpovedati nekaj minutam, da bi ranjenca oskrbeli ali mu vsaj poiskali pomoč. Nekdo pa se je le ustavil, se mu posvetil, ga sam oskrbel, iz lastnega žepa plačal in poskrbel zanj. Predvsem pa mu je dal nekaj, s čimer v naših hitrih časih močno skoparimo: posvetil mu je svoj čas. Gotovo je imel za tisti dan svoje načrte, potrebe, obveznosti in želje – pa je bil ob ranjencu pripravljen na vse to pozabiti in neznancu podariti svoj čas.

S kom se istovetiš? To vprašanje je trdo, neposredno, odločilno. Komu od teh si podoben? Prepoznati moramo precej razširjeno skušnjavo, da bi bili brezbržni do drugih, zlasti najslabotnejših. Kar povejmo, da smo odrasli v veliko stvareh, nepismeni pa smo ostali pri zdravljenju ter podpiranju najranljivejših in najslabotnejših v naših razvitih družbah. Navajeni smo pogledati stran, iti mimo, spregledovati razmere, dokler se nas neposredno ne dotaknejo.

Nekoga napadejo na cesti, številni pa zbežijo, kakor da niso nič videli. Pogosto naletimo na ljudi, ki povzročijo avtomobilsko nesrečo in pobegnejo. Mislijo samo na to, da si ne bi nakopali težav, četudi človek umrje po njihovi krivdi. To so znamenja življenjskega sloga, ki kaže različne, morda tudi težko umljive plati. Ker smo vrh tega vsi zelo zagledani v svoje potrebe, nas pogled na človeka, ki trpi, vznemirja in moti, saj nismo pripravljeni tratiti časa s težavami drugih ljudi. To so znamenja bolne družbe, ker se želi vzpostavljati tako, da bridkosti obrača hrbet.

Bolje je, da si ne mažemo rok s to bedo. Oglejmo si raje zgled usmiljenega Samarijana. Gre za besedilo, ki nas vabi, naj v sebi spet prebudimo poklic državljanov naše dežele in vsega sveta, poklic snoval-

cev novih socialnih vezi. To je vedno nov opomin, čeprav je zapisan kot temeljni zakon našega bitja: naj družba napreduje v skupnem dobrem in, začeniši pri tem namenu, vedno znova utrjuje svoj politični in družbeni red, svojo mrežo odnosov, svoj človeški načrt. S svojimi dejanji je usmiljeni Samarijan pokazal, da »je življenje vsakega izmed nas povezano z bivanjem drugega; življenje ni čas, ki mine, temveč čas srečanja«.

Ta prilika je poučna, ker poudarja temeljno izbiro, ki jo moramo izpolniti, da bi spet obnovili svet, ki nam povzroča skrbi. Spričo tolike

bridkosti in tolikernih ran je edini možni izhod, da smo podobni usmiljenemu Samarijanu. Vsaka druga izbira vodi ali v družbo razbojnikov ali tistih, ki hodijo mimo, ne da bi čutili usmiljenje do ranjenega in trpečega človeka na cesti. Prilika nam kaže, s katerimi pobudami je mogoče spet oblikovati skupnost, začeniši pri možeh in ženah, ki sprejemajo krhkost drugih, ki ne dopuščajo, da se vzpostavi izključujoča družba, temveč se čutijo bližnje, dvignejo padlega človeka in mu v splošno korist vrnejo čast. Prilika nas hkrati svari pred ravnanji ljudi, ki gledajo le nase in se ne brigajo za neizogibne potrebe človeške stvarnosti.

Odkrito povejmo, da pripoved ne razpreda o abstraktnih idealih, niti se ne omejuje na funkcionalnost družbeno-etične morale. Razodeva nam bistveno, tolikokrat pozabljeno značilnost človeškega bitja: ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni. Živeti neprizadeto ob bolečini drugega ni mogoča izbira; ne smemo dopustiti, da kdorkoli ostane »na robu življenja«. To nas mora pretresti do te mere, da se odpovemo svojemu miru in pomagamo ublažiti človeško trpljenje. To je dostojanstvo.

POLETJE V SKUPNOSTIH MOST IN VABILO NA KONFERENCO

14

Zavod Karitas Samarijan na Obali oskrbuje dve skupnosti oseb, ki si prizadevajo za trezno in zdravo življenje (brez alkohola). Letošnje poletje je bilo zanje pestro in zanimivo. Na Obali imajo udeleženci vsakodnevno možnost kopanja. Nekateri gredo večkrat na kopanje, drugi se raje zadržujejo v klimatiziranih prostorih. Vsekakor jim je prijetno. Da nas počitniško vzdušje ne bi preveč zavedlo, tudi v poletnih mesecih nadaljujemo s skupnimi rekreativni in izobraževalnimi aktivnostmi. Tako se je igranje prometa v vročini izkazalo kot dobrodošla zamenjava za pohode in sprehode. Uporabniki so se učili računalništva. Imeli smo tudi delavnico izdelave domačih sladice, sušenja paradižnika in izdelovanja paradižnikove mezge.

Slaba plat Obalnega območja je pomanjkanje ustreznih nepremičnin za najem ter zelo visoke cene najema stanovanj. Nekaterim uporabnikom, ki so izpolnjevali pogoje in želeli prebivati v Skupnostih MOST, doslej nismo mogli zagotoviti stanovanja.

V Skupnostih MOST se srečujemo tudi z izzivom žensk, ki bi se želele vključiti v naš program reintegracije. Tako povpraševanje zaznavamo tako na Obali kot na Zasavskem, kjer Društvo Žarek upanja išče ustrezno namestitev. Zato naprošamo: **če kdorkoli na Obali, Goriškem, Vipavskem, Zasavju ali v okolici Ljubljane razpolaga z ustreznim prostorom za bivanje dveh ali več oseb in ga je pripravljen dati v najem** (lahko tudi kratkoročen), naj nam sporoči (info@karitas.si, 041 485 844).

Opažamo tudi, da se povečuje interes po vključitvi v program Skupnosti MOST s strani oseb, ki so končale kratkotrajno rehabilitacijo (3- do 6-tedensko klinično zdravljenje), kar pa za vključitev in vztrajanje v našem programu pogosto ne zadošča.

V skupnostih Zavoda Pelikan Karitas življenje poteka v ustaljenem ritmu. V okolici Sevnice so fantje urejali okolico in uredili del zunanega vodovoda, ob Kolpi pa se je uporabnik dobro vključil in ima veliko možnosti, da septembra dobi delo v bližnji tovarni.

Strokovna konferenca

»Zdravljenje je končano, kaj pa sedaj?«

V konzorciju se pripravljamo na strokovno konferenco, ki jo bomo izvedli v četrtek, 16. 9. 2021. Če ne bo možna izvedba v živo, bomo poskrbeli za hibridno ali videokonferenčno izvedbo – preko aplikacije Zoom. Prijave so možne do ponedeljka, 13. 9. 2021, na info@karitas.si.

V prvem delu konference bosta besedo dobila zanimiva gosta:

- **Zdenka Čebašek Travnik** je zdravnica, specialistka psihiatrije in sistemska družinska terapevtka. Je avtorica številnih strokovnih in poljudnih prispevkov s področja alkoholne politike in odvisnosti od alkohola pa tudi s področja družinske terapije in izvedenstva. Uredila je več knjig in zbornikov ter s sodelavci organizirala več mednarodnih strokovnih srečanj.
- **Prof. dr. Zoran Zoričič** je zdravnik, specialist psihiater. Je predstojnik Zavoda za alkoholizem in druge odvisnosti Psihiatrične klinike Kliničnega centra Sestre Milosrdnice v Zagrebu in predavatelj na treh fakultetah. Je vodja referenčnega centra za droge pri Ministrstvu za zdravje Hrvaške. Je avtor številnih znanstvenih in strokovnih članov ter predavanj tako doma kot v tujini in avtor knjige Ovisnost – Prevenција, liječenje i oporovak (2018).

V drugem delu bomo na okrogli mizi predstavili rezultate programa Skupnosti MOST.

Vse spremembe bodo tekoče objavljene na spletni strani <https://skupnosti-most.si>.

celje

MOJI SPOMINI NA BREZSKRBNNA OTROŠKA LETA – IZZIV »KAKO SEM PREŽIVLJAL POČITNICE?«

Vera Horjak Kravos

V času poletnih počitnic smo za naše prostovoljce in uporabnike na ŠKC pripravili izziv: Moji spomini na otroška brezskrbna leta – kako sem preživel počitnice? S kratkim dopisom smo prostovoljce povabili, da z nami delijo lepe spomine na otroštvo. Na že pripravljen list so imeli možnost to zapisati, narisati, prilepiti slike. Izdelek so nam poslali po pošti, ga prinesli v pisarno ali poslali po elektronski pošti. V začetku meseca avgusta smo pripravili tudi srečanje po Zoomu na to temo, skupaj nas je bilo 11 udeležencev, ki smo na to temo razpravljali »v živo«. Nekaj utrinkov bom podelila z vami.

Vir: Lara Lajovic-ŠKC, Vključeni in okrepljeni - nalepke

Gospa Mira je napisala: »Ob misli na otroštvo vidim sliko svoje mlajše sestre, ki je kot otrok sedela na stolu pod teraso naše domačije. Tam je sedela ure in ure, vedno in samo takrat, ko je deževalo. Velikokrat sem sedela zraven, čeprav dežja ne maram, vendar pa imam rada, zelo rada sestro.«

Bili so tudi spomini na manj lepe dni v otroštvu; te smo poskusili ovrednotiti in jih prav tako z nežnostjo podelili med seboj.

Spomini na otroška leta in počitnice so nas vse prevzeli. Spoznali smo, da je bilo veliko lepih trenutkov in doživetij, ki nas toplo objemajo in dajejo moč tudi v odrasli dobi. Spomini vedno ostanejo, posebno lepi, dobri, sončni, izziva polni dogodki, in če smo vas ob branju tega prispevka nagovorili, pobrskajte po spominu ter si pričarajte trenutke brezskrbnega otroštva.

Človek je bitje, ki vedno odloča.
In o čem odloča?
O tem, kaj bo v naslednjem trenutku.
(Viktor Emil Frankl)

Vir: Lara Lajovic-ŠKC, Vključeni in okrepljeni - nalepke

Gospod Beno je pripovedoval o kolesarskem podvigu pri 12 letih. S kolesom se je odpeljal k svojim starim staršem na Vransko, staršem tega ni povedal, samo prijatelju. Drugi dan ga je prišla iskat mama vsa v skrbeh zanj, namesto pohvale je prejel še nekaj 'batin'. Na tak način so mu starši pokazali svojo skrb zanj.

Gospa Maja je otroške dni preživljala na kmetiji pri starih starših, kjer so se otroci veliko igrali, izumljali nove igre, si tudi nagajali, se veliko družili in uživali v naravi. Računalnika in telefona niso imeli, tudi televizija jih ni zanimala, imeli pa so drug druga in veliko prostega časa.

Gospa Iva je bila edinka in zelo družabna oseba, veliko se je ukvarjala s športom, rada je bila na morju, pohajkovala po plažah, iskala polže, školjke, rada je plavala. Spomni se, kako so si otroci sami naredili disko, izdelali so si svojo disko kroglo, poiskali star kasetofon, gramofon, uredili so si prostor. Pove, da so bili zelo inovativni, kar jo spremlja še danes.

koper

UMETNIKI ZA KARITAS NA PREVALJAH

Marjana Plesničar Jezeršek

Po dolgem času in sploh prvič so dela Umetnikov za Karitas, ki so nastala v lanski koloniji pod geslom »Vi ste luč sveta«, doživela uradno otvoritev s prisotnostjo gledalcev. Razstava je sicer od lanskega leta na upočasnjenem potovanju iz Kopra preko Gorice in Ljubljane dospela na Koroško, na Prevalje, kjer je bila na ogled do velikega šmarna (v septembru si jo lahko ogledate v Pokrajinski in študijski knjižnici Murska Sobota).

Korošci so nas sprejeli nadvse gostoljubno. Skupaj smo razstavo postavili, potem pa je sledilo svečano odprtje, ki ga je pripravilo Kulturno društvo Mohorjan Prevalje v sodelovanju z občino, župnijsko Karitas in župnijo. Za začetek nas je pozdravil g. Joško Kert, ustanovitelj in gonilna sila kulturnega društva, nato smo prisluhnili besedam g. župnika Franca Brgleza, ki nas je prijazno nagovoril in spodbudil k delu za lepo

in dobro. Dela in njihove avtorje je predstavila likovna kritičarka in strokovna sodelavka gibanja Umetniki za Karitas Anamarija Stibilj Šajn, slike in besedo pa je nadgradila še glasba dveh mladih glasbenic Špele in Zale, da je bilo vzdušje takšno, kot se za odprtje razstave spodobi. Ob tej priložnosti se je Škofijska karitas Koper spomnila tudi na voditeljico Župnijske karitas Prevalje, go. Rezko, ki je letos prejela državno priznanje na področju prostovoljstva, in smo ji iskreno čestitali.

Po zaključku uradnega dela so nas sodelavke Župnijske karitas Prevalje povabile na sladke dobrote, ki so jih same pripravile, g. župnik pa je za goste s Primorske skuhal čisto pravo in res odlično koroško obaro.

Hvala vsem, ki ste kakorkoli pripomogli, da so slike spet na voljo ljudem, vsem drugim pa prisrčno vabilo, da si razstavo ogledate ter mogoče tudi izberete sliko, ki bo ponesla svetlobo v vaše prostore.

Ljubljana

NAŠA PROSTOVOLJKA PRAZNUJE 80 LET

Sodelavci ŽK Vrhnika

Pred davnimi 80 leti je desetega julija na svet prijo-kala Amalija, vsem bolj poznana kot Malči. Vse svoje življenje že živi na Drenovem Griču. Tu si je ustvarila družino. Poleg svoje družine je imela najraje visoke

gore. Mislim, da ni bilo tisočaka ali več, kamor ni stopila njena noga. Vedno v pogonu, nasmejana in komunikativna je vstopala v ta naš svet. Tudi veliko hudega je dala skozi v svojem življenju, vendar tega ni nikoli pokazala. Vso svojo žalost, trmo in dobroto je usmerila v humanitarnost.

Bila je ena prvih prostovoljk Župnijske karitas na Vrhniku. Vedno je bila pripravljena nuditi pomoč vsakomur, ki ji je bil potreben. Bila je vodja in organizatorica prvega dobredelnega koncerta na Vrhniku DVA NOVČIČA. Ni ji bilo težko potrkati na vrata domov, podjetij ter prositi za dobredelne prispevke, da je koncert lahko uspel.

Njen drugi dom je bil Dom upokojencev Vrhnika. Kljub svojim letom je vsak dan stopila tja, poklepetala, obiskala osamljene duše, pomagala pri prevozu bolnikov k maši in še mnogo drugega. Bila jim je spremljevalka v zdravstveni dom, v bolnišnico v Ljubljano. Največjo bolnišnico je poznala kot lastni žep. Naučila se je vse administracije, spoznala se je na izvide, spoznala veliko zdravnikov in osebja. Ni veliko manjkalo, pa bi prejela diplomu medicinske sestre. Dolgo čakanje na hodnikih bolnišnice ni vedno enostavno. Malči je s svojo dobro voljo našla način za motivacijo. Vedno je imela s seboj vodo in vrečko bonbonov, ki jih je delila med oskrbovance in naključno čakajoče.

Malči, še in še bi lahko pisali o tvojem prostovoljstvu. Ob tvojem prazniku bi se ti radi zahvalili za vse, kar si naredila za ljudi, za našo Župnijsko karitas. Želimo si, da bi nas še obiskala in prinesla dobro voljo v naše prostore in med sodelavce. Ostani zdrava, nasmejana, požvižgaj se na težave, misli nase ter na svoje zdravje in zadovoljstvo. Malči, še na mnoga leta!

SODELAVCI KARITAS VRHNIKA PRI MARIJI NOVAK

Jana Rus

Prav na rojstni dan, 16. 7. 2021, smo sodelavci Župnijske karitas na Vrhniku šli na obisk k Mariji Novak iz Sinje Gorice, ki je ta dan dopolnila 100 let. Domači, sorodniki in znanci so ji priredili prijetno praznovanje. Tisto dopoldne je imela številne obiske iz političnega in družabnega življenja Vrhnike, tako da je bila obdarjena z mnogimi šopki in darili. Sodelavci Karitas pa smo jo obiskali v popoldanskem času. Obiskujemo jo vsako leto za Miklavža in jo skromno obdarimo ter ji voščimo za božične in novoletne praznike. Tako namreč obdarujemo starejše od 85 let. Vesela je bila našega obiska. Gospa Marija je popolnoma čila, zelo dobra sogovornica, še zlasti pa ima polno spominov

na mlada leta. Rodila se je v Sinji Gorici v družini Perovih in se poročila s Karlom Novakom. V zakonu sta se jima rodila hčerka in sin. Starost sedaj preživlja v krogu svoje družine. Da je lahko ostala v domači oskrbi, sta najbolj zaslužni snaha Štefka in hčerka Marija, ki lepo skrbita zanjo. Ima 4 vnuke in kar 11 pravnukov, ki radi prihajajo k njej na obisk, da ji krajšajo ure. Vdova je že več let, a še vedno tako rada pove kaj o svojem možu. Dejala je, da če bi se še enkrat možila, bi spet vzela svojega Karla. Pogovor z njo se je kar zavlekel, nazdravili smo jubilanke in ji zaželeli še veliko zdravja.

To pa je bil le eden v nizu dogodkov in dobrih del, ki jih opravljamo sodelavci Karitas na Vrhniki. Letos v maju smo namreč praznovali 30. obletnico. Že 17. 4. 1991 je bila na pobudo številnih župljanov ustanovljena Župnijska karitas. Pri ustanovitvi je bila tudi gospa Metka Klevišar, ki je zastopala Škofijsko karitas Ljubljana. Tajništvo je takrat prevzela gospa Ančka Petkovšek. Ob sebi je imela kar nekaj zagnanih sodelavk, ki so hitro začele delati. Po vojni za Slovenijo in kasneje vojnah v republikah nekdanje skupne države so bile potrebe velike in dela ogromno. Tudi na Vrhniskem je propadla večina nekdanjih tovarn, tako da je veliko ljudi ostalo brez zaposlitev. Karitas je tako postala pomemben člen pri pomoči ljudem v stiskah. Tudi danes je potreba po pomoči veliko, pa tudi nas sodelavcev je že okrog 30. Naša Karitas ni samo razdeljevanje hrane in obleke, ampak je mnogo več. Z različnimi akcijami zbiramo sredstva, nudimo pravno in psihoterapevtsko pomoč, nekatere sodelavke pomagajo v Domu upokojencev in še veliko rednih in tudi enkratnih dogodkov organiziramo. Naš predsednik je župnik Mohor Rihtaršič, tajništvo pa že vrsto let vodi naša delavna in požrtvovalna Marica Štirn.

OD GRAŠČAKOV DO ROKOVNJAČEV

Albina Krek

Z veseljem smo se zbrali na 31. poletnem taboru slepih in slabovidnih Slovenije. Bilo nas je 26 slepih in slabovidnih in naših spremljevalcev, bivali pa smo v domu sv. Mohorja nad Moravčami. Bolje smo spoznali delček osrednje Slovenije, občudovali njene lepote in občutili dobroto in požrtvovalnost ljudi. Prenovljeni dom sv. Mohorja nam je nudil prijazen nastanitev, imeli smo imenitne goste, večkrat pa smo se podali na pot in tudi vreme nam je bilo vseskozi zelo naklonjeno.

Dobro smo poskrbeli za sproščenost telesa, najprej z jutranjo telovadbo, s plavanjem v toplicah Snovik in s krajšimi in daljšimi sprehodi. Najdaljši je bil večurni pohod na Limbarsko goro k svetemu Valentinu. V Sostrem smo si ogledali Cosmosonic studio in bili zelo presenečeni nad tem, koliko znanja in preciznosti je treba, da nastane zvok vrhunske kvalitete. Obiskali smo kmetijo, kjer smo se pomerili v kvizu o konjih in se na vozu z vprežnim konjem tudi popeljali. Zelo lepo je bilo srečanje z družino Pirnat na gradu Tušanj, kjer smo spoznali zgodovino in opremo tega gradu in slišali za mnoge dejavnosti, ki zdaj potekajo na gradu. Navdušil nas je glasbeni vložek zakoncev Pirnat in delavnica, v kateri smo iz šib, dobljenih iz drevesa ratana, izdelali lične košarice. V našem domu smo ob vodenju članic Društva upokojencev Lukovica izdelali tudi prav lepe darilne vrečke, ob pomoči članic Kulturnega društva Krašna pa spoznali izdelovanje kitk iz pšenične slame.

Društvo upokojencev Lukovica nam je pod vodstvom gospe Marjane ponudilo še nadvse zanimiv prikaz znamenitosti Lukovice, od župnijske cerkve, posvečene Mariji Vnebovzeti, zavzetega čebelarjenja, kamnolomov, furmanske dejavnosti, do zgodovi-

ne gradov in rokovnjačev. Posebej nas je razveselilo, da smo lahko »v živo« spoznali rokovnjaško opravo z značilnim črnim plaščem in klobukom in bili na koncu deležni še domačih dobrot.

Obiskali so nas zelo srčni ljudje različnih poklicev in dejavnosti, pri vsakem pa smo začutili, da se delu posveča z vsem srcem in vsemi talenti. Tako smo spoznali zahtevno delo kriminalista, pa požrtvovalnost gasilcev, ki so s seboj pripeljali tudi veliko opreme in smo jo lahko potipali. Večina od nas je prvič slišala, kako se gojijo gobe z imenom »kraljevski ostrigarji«. Izvedeli smo za postopek pridelave različnih vrst piva in smo jih z veseljem tudi poskusili. Večere so nam polepšali laiški misijonar Matevž, ki nam je predstavil svoje šestletno delo na Madagaskarju, komik Boštjan, poznan kot Pižama, s prijetnim humorjem, in naša prijateljica Metka, ki je spet zasijala kot odlična igralka in pevka.

Jutra smo pričeli s hvalnicami in prosili za Božje varstvo. Obiskali so nas trije duhovniki: škof Anton Jamnik, moravški rojak Miro Šlibar in Marko Čizman, direktor Škofijske karitas Ljubljana, ter za nas darovali svete maše. S svojo toplo besedo so nas spodbudili k lepim medsebojnim odnosom, sprejemanju samih sebe ter velikemu zaupanju v Boga, ki nas neizmerno ceni in je z nami še posebej v najtežjih okoliščinah, ter da naj bomo pogumne priče za Jezusa in naj ljubimo domovino, za katero se je neizmerno zavzemal nadškof Alojzij Šuštar, še posebej ob osamosvojitveni vojni.

Iskreno smo hvaležni Škofijski karitas Ljubljana, našim organizatorjem Špeli Lavrinšek ter zakoncema Mihaeli in Primožu Ogrin, naši mami Mileni za odlično kuhinjo in za jutranji vonj po novopečenem kruhu, pa našim spremljevalcem, ki so nam prijateljsko pomagali pri vsem, česar sami nismo zmogli ter vsem, ki so nam kakorkoli izkazali dobroto in nam polepšali dneve tabora..

KOPER LETOVANJE OTROK IZ PROGRAMA POSVOJITEV NA RAZDALJO

Marjana Plesničar Jezeršek

Tudi letos smo za otroke, ki so vključeni v program Posvojitvev na razdaljo, organizirali letovanje v Domu Karitas v Soči. Za koriščenje te možnosti se je odločilo 17 otrok, ki smo jim skupaj s pomočnico Suzano in štirimi animatorji poskušali omogočiti brezskrben počitniški teden, poln dogodivščin.

Dnevi so nam kar prehitro minevali. Otroci so se med seboj hitro povezali in vzdušje je bilo odlično. Poleg sprehodov, ustvarjalnih delavnic in športnih aktivnosti so nam dneve popestrili posebni gosti. Obiskal nas je policist Matjaž Černuta, ki nam je predstavil pa-sti spleta, s čim vse nas lahko pretentajo, na kaj mo-

ramo biti pozorni, ko uporabljamo internet. Bilo je zelo poučno, ne samo za otroke, temveč tudi za animatorje in odrasle. Druga gostja je bila slikarka Polona Kuna-ver Ličen, ki je skupaj z otroki ustvarila veliko barvno ekspresijo, iz katere so potem nastale male knjižice, ki bodo ostale lep spomin. O, kako zabavno je bilo slikati (in packati) z rokami. Veliko navdušenja sta nam prinesla zakonca Kolenc s svojim gledališčem in mini živalskim vrtom. Oči so žarele in srčki so hitreje bili, ko smo božali kače, krastačo, ščurka, ježka in golobico. Vsaka od živali je bila tudi primerno predstavljena in kar težko jih je bilo spustiti nazaj domov. (Staršem se opravičujem, če so se otroci preveč navdušili nad katero od teh živalic in jo zdaj želijo doma ☺.) Zadnji gost, ki smo ga povabili, pa je bila Slovenska vojska. Obiskala sta nas stotnik Robert Nadoh in sodelavka, ki sta za otroke pripravila vojaški poligon ter čisto pravo streljanje z avtomatsko puško. Za vse sta imela pripravljene nagrade in lahko rečem, da sta navdušila

tako fante kot dekleta, saj so vse do konca letovanja nosili vojaške pasove, ki so jih dobili kot darilo.

Sredi tedna smo Sočo za en dan zapustili in se odpeljali do Planice. Tam smo se povzpeli na vrh planiške velikanke ter občudovali fante in dekleta, ki so pridno trenirali na manjših skakalnicah. Potem smo se ustavili ob jezeru Jasna, kjer smo pomalicali in namočili noge v hladno vodo ter se spraševali, zakaj smo pozabili vzeti s sabo kopalke. Sprehodili smo se do Kranjske Gore, kjer smo se posladkali s sladoledom ter pokukali v cerkev Marijinega vnebovzvetja in se ji priporočili v varstvo.

Enega od dni smo izkoristili za pohod do Šunikovega vodnega gaja, ki nas je očaral z globokimi koriti in z zelenimi tolmoni, imeli pa smo tudi pester večerni program. Vsak večer so animatorji poskrbeli, da se je nekaj dogajalo, največ navdušenja pa je prinesel nočni pohod s svetilkami, saj tema in šumenje reke ustvarita čarobno vzdušje. Kot najboljšo večerno dejavnost pa so otroci ocenili tombolo. Zbrano in napeto smo črtali izžrebane številke ter upali, da bomo prvi, ki bo zaklical »Tombola!« in dobil sladko nagrado.

Vsak dan smo začeli in končali z molitvijo, g. Vili-jem Čušin je za nas daroval mašo, pri kateri smo tudi sodelovali, animator Luka pa nam je en dan pripravil čisto pravo predstavitev cerkve sv. Jožefa, ki navduši s poslikavami Toneta Kralja.

Dogajalo se nam je še marsikaj in to so končni utrinki, ki so jih zapisali otroci: »Upam, da pridem tudi

naslednje leto!«, »Imela sem se fajn, zelo mi je bilo všeč!«, »Hvala za prekrasno letovanje!«. Naj zaključim še s svojo osebno zahvalo: »Hvala, Luka, Neža, Petra, Katja, Suzana in kuharica Marija, da smo skupaj ustvarili teden, v katerem smo uživali vsi, tako otroci kot mi. Hvala vam za vašo srčnost in dobro voljo in resnično upam, da bomo še kdaj sodelovali!«

LJUBLJANA TAKO LEPIH POČITNIC ŠE NISO IMELI

Alenka Petek

Škofijska karitas Ljubljana je letos na letovanja v Portorož v dva termina povabila 14 različno velikih družin.

Družine so prihajale s svojim prevozom iz različnih krajev naše škofije. Ker je bila na cesti gneča, so za prevoz tokrat porabili dosti več časa kot bi ga sicer. Do kosila je vsem uspelo priti v Sončno hišo in počitnice so se začele. Naš teden je bil zelo raznolik. Zanje smo pripravili zanimiv in pester program. Veliko ogledov, delavnic, plaže in kopanja, pogovorov in tkanja novih poznanstev in prijateljstev. Ena od mamic je povedala, da tako lepih počitnic še niso imeli. Vse je bilo sproščeno, zanimivo, neobremenjujoče. Otroci so uživali, prav tako tudi ona.

Vsi otroci so se hitro povezali in stkali nova znanstva. Imeli so priložnost, da se družijo z vrstniki, starši pa so ob pogovornih delavnicah razmišljali o pozitivnih izkušnjah, ki so jih doživeli, ter izmenjevali izkušnje in poglede z ostalimi starši. Na počitnicah ni manjkalo tudi socialnih iger in ustvarjalnih delavnic tako za starše kot za otroke.

Družinam smo ponudili možnost aktivnega preživljanja prostega časa, saj smo imeli veliko možnosti in priložnosti za lepe in nepozabne sprehode, izlete, opazovanje zveznih utrinkov, čudovitih sončnih zahodov, plavanja in igranja v morju. Vsa ta morska doživetja bodo vsem ostala v lepem spominu. Mama samohranilka je povedala, da si nikoli niso vzeli časa in uživali v tako preprostih stvareh. Starši in otroci so se kot družina med sabo še bolj povezali in se polni lepih spominov vrnili v svoje okolje.

Mnoge družine so povedale, da si dopusta ne bi mogli privoščiti, če ne bi bilo te možnosti. Že prvi dan smo si zastavili za cilj, da bomo slabo voljo pustili pred vrati.

Kaj smo počeli na počitnicah? Veliko smo se gibali, imeli ogromno kopanja, ogledov, branja, druženja, počitka in spanja. Počeli smo stvari, ki so nas veselile in zaradi katerih smo se dobro počutili. Starši in otroci so bili odprti, živahni, radovedni in dinamični, saj so

želeli preživeti lep teden in doživeti čim več novega.

Oče treh otrok je povedal, da so spoznali nove zanimive ljudi, se sprostili, naužili morskega zraka, se veliko kopali in preprosto imeli čas zase, da so se pogovarjali in slišali drug drugega.

Otrokom je bil ogled Akvarija pravo doživetje. Mnogi so bili tam prvič. Z zanimanjem so si ogledovali ribe. Njihovo pozornost pa so pritegnili tudi raki, rumeni morski konjički, boj dveh sip ... Ogledali smo si tudi minoritski samostan in tam v cerkvi sv. Frančiška doživeli sv. mašo. Ta dan je bil poln petja in igranja na kitaro, ki se je zaključilo šele po večerji.

Veliko motivov iz akvarija, junakov risank in filmov so potem ustvarili na majicah, ki jih bodo spominjale na očitnice v Portorožu.

Starši so povedali, da so se na počitnicah sprostili, nabrali novih moči, stkali nova poznanstva, si z družinami izmenjali telefonske številke in e-naslove in se bodo prav gotovo še slišali in obiskali.

MARIBOR SONČNI UTRINKI

Darko Bračun

Kot vsako leto smo tudi letos povabili na kratek oddih starejše in družine. Nepozabna doživetja, igri-vi animatorji, odlična hrana in poglobljeni pogovori, srečanja ... so le nekateri utrinki, ki so se prepletali z valovi in sončnimi žarki, ki smo jih bili obilno deležni.

Prvi zadržan pozdrav in stisk roke ob prihodu je čez teden zamenjal sproščujoč pogovor ob skupnih aktivnostih, ki so jih pripravili sodelavci in prostovoljci

MURSKA SOBOTA BILO JE VESELO

Benjamin Puhan

Letovanje družin Škofijske karitas Murska Sobota 2021

V začetku letošnjega je bilo zaradi vseh razmer, povezanih z epidemijo, morje (razen za tam živeče) pod zelo velikim vprašajem. Pa vendar so se do poletja razmere izboljšale. Tako je prišel tudi 2. avgust, dan, ko so se družine in sodelavci ŠKMS odpravili na letovanje v Portorož. Pot se je za počitniški čas za otroke začela zelo zgodaj. Ob 6h smo se z vlakom odpravili iz Murske Sobote dogodivščinam naproti. Po začetni tremi so se otroci kaj hitro spoprijateljili in že na sami poti je bilo živahno, kot se za počitnikarje spodobi. Pot z vzhoda Slovenije na zahod do Portoroža je potekala dobrih 6 ur – in po naporni vožnji nas je v Portorožu na Senčni poti pričakala v sončne barve oblečena Sončna hiša.

21

Karitas. Nepozaben ostaja četrtkov zabavni večer in kuharičino ogledalo. Likovne mojstrovine in ustvarjene umetnine bodo še dolgo krasile naše prostore ter bodo vedno znova iz spomina priklicane takrat, ko bo vsakdanji korak malo težji.

Naj spomini in lepa doživetja v Sončni hiši Karitas prinašajo žarek upanja tam, kjer se v naše življenje prikrade megla ali nemoč.

Takoj po namestitvi v sobe nas je na mizi pričakalo odlično pripravljeno kosilo izpod rok izvrstnih kuharic Jožice in Marjane. Navdušenje nad kuharicami je trajalo ves teden, saj sta svoje delo opravljali z odliko in si s tem zagotovili sodelovanje tudi v prihodnje. Po kosilu pa smo prešli na bistvo

letovanja: odpravili smo se na plažo in takoj v morje. Bilo je zelo veselo. Ko smo se nekajkrat namočili in posušili, smo se podali nazaj v sončno hišo. Ker je bil z nami predsednik ŠKMS, duhovnik Jože Hozjan, smo pred večerjo imeli prvo skupno mašo, pri kateri smo se zahvalili za srečno pot ter prosili za varstvo in blagoslov za cel teden skupnega bivanja. Po maši smo opravili večerjo in se po napornem dnevu odpravili k nočnemu počitku. Dan je bil dolg in seveda vreden vseh naporov.

Na kratko opišimo še naš urnik tega tedna:

Dan smo začeli z jutranjo mašo, nato smo imeli zajtrk in potem smo se odpravili na plažo. Na plaži smo bili vse do kosila. Po kosilu je bil na vrsti počitek, za tiste, ki počitka nismo rabili, pa smo imeli razne delavnice. Otroci so ob delavnicah bili res zelo aktivni in kreativni in zanimivo, da so pobude dajali kar sami. Ko je najhujša vročina malo popustila, smo se odpravili nazaj na plažo in do večerje ostali tam. Po večerji smo običajno imeli še skupno aktivnost ali sprehod skozi tunel.

Otrokom je gotovo v ostalo lepem spominu tudi naše potovanje od Portoroža do Fiese, in to ne po kopnem, ampak po morju z ladjo Solinarko. Mislim, da je bilo na ladji bolj strah starejše kot pa otroke :).

Teden je se vedno bolj nagibal proti koncu, in s tem tudi naše letovanje. V soboto dopoldan smo pospravili in počistili sobe, saj se spodobi, da tistim, ki na letovanje pridejo za nami, pustimo hišo takšno, kot smo jo našli. Spakirali smo prtljago in se odpravili na avtobusno postajo. Z avtobusom smo se peljali do Kopra, kjer nas je pričakal vlak, ki nas je peljal nazaj domov. Upam, da nam bo vsem, še posebej otrokom, ta teden ostal v lepem spominu.

Ob pisanju članka pa ne morem mimo ene naše posebnosti na tem letovanju: imeli smo letovanje družin, prisotne pa so bile mame z otroki, očetje so manjkali. Kje so?

SLOVENSKA KARITAS PRIJATELJSTVO JE ZAKLAD

Zbrala: Helena Zevnik Rozman

Biseri mi pomenijo ljubezen, prijateljstvo, zaupanje in skrb do otrok. Všeč mi je bil izlet z ladjico, vesele večeri, Biseri imajo talent, skoki v vodo, plavanje, večerni sprehod v Portorož, gosti, Ansambel Spet ...

Hvaležen sem, ker so se kuharice potrudile, da so nas nahranile z dobrotami. Posebej sem hvaležen animatorjem, da so nam zvečer brali pravljice so skrbeli za nas. Ponosen sem na dobro vodenje Biserov.

Hvala vsem vam, da ste se tako trudili za nas, in hvala vam za letošnje Bisere.

Tudi letos smo se, že sedemnajstič, otroci in animatorji zbrali na Počitnicah Biserov iz vse Slovenije. V želji, da bi užili morje, klimo, polno doživeli počitnice ter našli zaklad. Zaklad prijateljstva, ki nas bo povezoval tudi med letom. Tudi takrat, ko bo naporno, hudo, ko bomo sami.

Otroci so med nas prišli s svojimi zgodbami. Nekatere so zelo težke, druge morda manj, pa vendar so se med seboj zli kot eno in za trenutek pozabili na skrbi doma. Na to, da jih je zapustila mama, da oče pije, da nima službe, da so prišli iz tuje dežele in jim je tukaj vse tuje. Da ima očka raka in hodi na zdravljenje, da ima mama psihične težave in je brezposelna, da sta se starša razšla in si nagajata v ločitvenem postopku. Predvsem pa so doživeli, da so bili slišani, sprejeti, da jim ni bilo nikoli dolgčas.

*Letos sem že drugič šla z Biserčki na počitnice. Zelo sem uživala, najbolj všeč mi je bilo, ko je prišel kuhar Anže. Jedli smo zelo dobre tortice. Vsak dan se je nekaj dogajalo. Tudi animatorji so bili zelo prijazni in lepo so skrbeli za nas. **Anastazija***

*Na Biserčkih sem zelo užival, saj je bilo vsak dan nekaj novega, hrana je bila zelo okusna. Najbolj všeč mi je bil obisk vojakov, saj sem lahko streljal s puško. Imeli smo tudi glasbeni večer. Lepo je bilo. Tudi animatorji so bili super. Hvala. **Matevž***

Kljub utrujenosti je bilo ob zaključkih tedna mogoče čutiti veliko hvaležnost za vse, kar so doživeli, za možnost, da so lahko šli na počitnice. Tej hvaležnosti otrok tudi organizatorji dodajamo velik HVALA vsem mladim animatorjem, da ste bili pripravljeni tvegati in se podati na pot z otroki. Hvala, da ste skrbeli za otroke, se zanje trudili, pripravili program in jih učili iskati zaklad prijateljstva.

Hvala tudi vsem za podporo in sofinanciranje programa (fundacijama FIHO in Radio 1) ter potrpljenje ob razigranosti udeležencev. Predvsem pa hvala dobremu Bogu za varstvo, da so se vsi zdravi in brez poškodb vrnili domov.

*Teško je samo z besedami opisati, kaj ti lahko teden, preživet v družbi 40 malih Biserov, prinese v življenje. Vsekakor to ni teden, ko bi si energijo nabiral s prespanimi nočmi in časom samo zase. To je teden, ko ves svoj čas, moči, trud, čustva, ideje, skrb, interese, želje in veselje posvetiš temu, da otroci preživijo brezskrbne dneve, polne različnih aktivnosti, z nasmehom na obrazu in iskricami sreče v očeh. Kljub temu da so oči nenaspane, lasje slani, možgani izčrpani in vsak delček telesa utrujen, sta srce in duša napolnjena z neopisljivo srečo, zadovoljstvom in spomini, ki preprosto ostanejo za vedno. **animatorka Tina***

REVNI NA HAITIJU KLIČEJO NA POMOČ PO POTRESU

Jana Lampe

Haiti je 14. avgusta letos prizadel rušilni potres z magnitudo 7,2, ki je najbolj prizadel južni del države. Mnogi so izgubili življenje ali so ranjeni, **številni še pogrešani**. Porušenih je na stotine domov že tako revnih prebivalcev Haitija, ki je najrevnejša država v Latinski Ameriki. Mnogi si še niso popolnoma opomogli od potresa v letu 2010.

Prizadeti prebivalci nujno potrebujejo našo pomoč. Ekipa Caritas Haiti je na terenu od prvega dne, ko se je zgodil potres, in zbira informacije o potrebah. S sodelavci škofijskih Karitas na prizadetih območjih organizirajo delitev pomoči v hrani, vodi, higienskih in drugih osnovnih potrebščinah. Pomagali bodo tudi pri zagotavljanju začasnih bivališč. Dodatno so velike potrebe po zdravstveni in psihosocialni pomoči.

Mrežo Caritas Internationalis, katere del je tudi Slovenska karitas, je Caritas Haiti prosila za solidarnost. **Slovenska karitas se je odzvala temu klicu na pomoč in začela z akcijo zbiranja sredstev za pomoč prizadetim ob potresu na Haitiju. Za prvo pomoč smo Caritas Haiti takoj namenili 5.000 EUR.** Vse ljudi sočutnega srca v Sloveniji pa prosimo, da pomagata po svojih močeh.

Kdor bi želel pomagati pri prizadevanjih Caritas Haiti, lahko svoj dar nakaže na: Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, TRR: SI56 0214 0001 5556 761, sklic: SI00 860, namen: Potres HAITI. Prispevek v višini 5 EUR je mogoče posredovati z **SMS sporočilom KARITAS5 na 1919**. Hvala iz srca za vsak dar!

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

Jana Lampe

24

V programu Slovenske karitas **Z delom do dostojnega življenja** imajo s pomočjo dobrote že **729 mesečnih darovalcev iz Slovenije** možnost plačanega dela revni starši iz **320 družin v Afriki, 19 družin v Albaniji ter 20 družin na Šrilanki**. Za vključitev v program so s strani misijonarjev, sester domačink in sodelavcev Karitas na Šrilanki izbrane vedno najrevnejše družine, kjer so otroci podhranjeni, ne hodijo v šolo in so prisotne še mnoge druge stiske. Ti revni starši so prej večinoma preživljali družine le s tistim, kar so pridelali na koščku zemlje. Pridelka pa je bilo pogosto premalo zaradi suš in poplav. Z vključitvijo v program Z delom do dostojnega življenja so na misijonih v Afriki in Albaniji, kjer delujejo misijonarji, dobili priložnost za redno ali občasno delo, kot je čiščenje zgradb in okolice, sekanje drv, nega na domu ipd. Na Šrilanki pa dobijo sredstva za zagon obrti na podlagi usposabljanja in poslovnega načrta, pri čemer jih spremljajo sodelavci Karitas Šrilanka.

Na podeželju Afrike in Šrilanki je na dan dovolj dodatno zasluženi 1 EUR, v mestu v Afriki in Albaniji pa 2 EUR, da družina dostojneje preživi, da ima za hrano, plačilo zdravstvene oskrbe, šolanje otrok in za druge osnovne potrebščine ter da počasi tudi napreduje, npr. s popravilom ali gradnjo lastne hiše in nakupom zemlje za obdelovanje. Ko ima družina svoj dom, ima že veliko, ker ni treba plačevati najemnine.

V enajstih letih je program rodil obilo lepega za te revne družine. V vključenih družinah se je z zaslužkom najprej zmanjšala podhranjenost. Otroci lahko hodijo v šolo; mnogi prej niso, čeprav bi morali, vendar starši niso imeli denarja za šolnino, potrebščine. Če imajo otroke s posebnimi potrebami, lahko plačajo stroške prevoza in šolanje. Tudi staršem na Šrilanki in v Albaniji veliko pomeni, da njihovi otroci sedaj lahko študirajo in bodo imeli svetlejšo prihodnost. Materam v Afriki si ni več treba sposojati loncev za kuhanje in motike od sosedov. Lahko so si kupili tudi čevlje, obleke in milo, kar je še posebej pomembno v času pandemije. Zelo so veseli in hvaležni, da lahko plačajo zdravstveno zavarovanje, kajti brez njega je zdravljenje zelo drago. Vključene družine imajo željo po napredovanju. Bolj smotrno uporabljajo denar in ga tudi nekaj privarčujejo, s čimer kupijo kaj večjega za družino.

Večini vključenih družin v Afriki smo **iz naše akcije Kupim kozo** kupili tudi kozo ali prašička. Omenjena akcija se je rodila prav zaradi teh družin, ki so povedale, da bi potrebovale gnojilo za zemljo, s čimer lahko pridelajo več hrane, podmladek prodajo na trgu ...

Mukungu,
Ruanda

Kigali, Ruanda

Mukungu, Ruanda

Mukungu, Ruanda

Uganda

Prav posebej je vsa ta pomoč dragocena v času pandemije koronavirusa.

Cene hrane so posebej v državah Afrike zaradi zaprtja držav narasle. Na podeželju so v času karantene družine na misijonih lahko izmenično delale, tudi v Albaniji. V mestih to vsaj nekaj časa ni bilo možno zaradi zaprtja, pa se jim je vseeno pomagalo z nakupi hrane iz sredstev programa Z delom do dostojnega življenja. S tem je bilo mnogo družin rešenih lakote v teh kriznih časih.

Večletna podpora plačanemu delu je prinesla številne pozitivne učinke in dostojnejše življenje teh revnih družin ne samo v materialnem, ampak tudi v socialnem smislu. Izboljšali so se odnosi v družini, med možem in ženo, ni več alkoholizma, pretepanja, prepiranja. V družinah je tako večje veselje, mir in edinstvo. So tudi bolj odgovorni. Pridobili so nove prijatelje, s katerimi si tudi medsebojno pomagajo pri

obdelovanju polj ali ko je kdo v bolan. Ob tem se krepi solidarnost med njimi. Tudi v pogovoru ob mesečnih srečanjih skupaj iščejo rešitve za različne težave. Niso več odrinjeni na rob družbe in osamljeni, imajo vrednost v kraju, kjer živijo, ljudje se z njimi pogovarjajo. Njihovi obrazi žarijo, ko razlagajo, kako so živeli prej in kako sedaj. Ker ženske zdaj prinašajo denar v družino, jih moške bolj cenijo. Mnogi med njimi bi prej zaradi revščine zapustili svoj kraj in odšli iskat delo drugam, tudi v druge države. Zaradi dela in zaslužka jim tega sedaj ni treba storiti. Sestram ti vključeni starši pomagajo odkrivati tudi druge revne družine v domačem kraju. Sestre si prizadevajo za njihov celostni človeški razvoj, tudi duhovni, tako da je bilo v preteklem letu tudi nekaj porok, otroci so prejeli zakramente. Ta pomoč torej pomeni veliko več, kot smo sploh lahko predstavljali, ko smo jo v letu 2010 skupaj s sestro Bogdano Kavčič začeli izvajati v Kigaliju v Ruandi za 42 revnih žensk, ki so prej neprestano prosjačile sestre za pomoč. Ko so jim sestre dale delo na misijonu in plačilo za delo, se je prosjačenje prenehalo.

Vse vključene družine se zahvaljujejo vsem v Sloveniji, ki mislijo nanje in jim pomagajo. Molijo za vse darovalce in jih nosijo v srcu, prav tako naši misijonarji. Tako smo vsi skupaj na poseben način povezani.

Ko pa se kakšna družina po nekaj letih plačanega dela postavi na lastne noge, misijonarji, sodelavci Karitas, namesto nje vključijo v program drugo revno družino.

V nadaljevanju bi vam rada predstavila vsaj nekaj pozitivnih zgodb vključenih družin, ki so nam jih poslali misijonarji in sodelavci lokalne Karitas.

Venantie iz Butare v Ruandi ima pet otrok. Preden se je vključila v delo na misijonu, se je počutila zelo osamljeno. Sedaj je veliko bolj sproščena in se lepo vključuje v delo z drugimi. Uspelo ji je plačati zdravstveno zavarovanje, lahko priskrbi hrano za družino in najnujnejše stvari. Zelo je hvaležna za pomoč.

Damien iz Musanga v Ruandi: »Vesel sem, da lahko zaslužim denar s svojim delom. Lahko sem kupil zemljišče in začel gradnjo hiše. Kupil sem tudi pet koz in enega pujsa. Na mesec tudi nekaj prihranim za potrebe družine in za zdravstveno zavarovanje.«

Evelyne iz Kigalija v Ruandi, ki je imela mnogo težav, je prišla sestre prosit za pomoč. Dale so ji delo. Pospravlja šolo, da tako zasluži za preživljanje svojih treh otrok. V najem je lahko vzela manjše stanovanje, plača šolnino. Iz vsega srca se zahvaljuje, da ima sedaj dostojno življenje, in upa, da bo nekoč imela tudi lasten dom.

Damascène iz Mukunga v Ruandi: »Imam dva otroke, žena me je zapustila. Sem invaliden. Zahvaljujoč delu pri sestrah je moja hčerka z uspehom končala srednjo šolo. Še vedno sekam travo pred Zdravstvenim centrom in zaslužek mi daje možnost za preživetje. Zgradil sem tudi hiško. Prej sem bil zelo osamljen,

Rwisabi,
Burundi

Rwisabi, Burundi

Ruzo, Burundi

Madagaskar

Mananbondro, Madagaskar

Eritreja

danes pa občutim enakovrednost v družbi. Trdno verujem, da bo Bog vsem dobrotnikom vse povrnil.«

Faustin iz Bujumbure v Burundiju je eden od mladih s posebnimi potrebami v Centru Akamuri, ki jih sestra Vesna Hiti vključuje v delo. Dva dni tedensko dela v Centru opravlja dela, kot je skrb za zajčke, pomaga izdelovati milo in metle. Zahvaljujoč prejeti pomoči je začel s prodajo oglja v svoji četrti. Zadovoljen je tudi s tem delom. Zaslutek mu daje veliko dostojanstva.

26

Rémégie iz Rwisabija v Burundiju: »Z ženo imava štiri otroke. Bil sem v skrajni revščini, ker nisem imel zemlje za obdelovanje. Zadolževal sem se, ker nisem mogel gledati, da moji otroci trpijo lakoto. Nisem si upal niti pomisliti, kako bom te dolgove vračal. Nameral sem pobegniti, ker sem se bal zapora. Tedaj se mi je odprla priložnost za delo. Z zaslužkom sem že povrnil dolgove, moji otroci gredo znova v šolo, imamo zdravstveno zavarovanje. Zdaj imamo tudi dobro hrano, ker v našem združenju pridelujemo šampinjone, ki se dobro prodajo. Otroci so sedaj prejeli tudi zakramente, na kar prej v svoji revščini niti pomislil nisem.«

Lidia iz Ugande sama skrbi za sedem otrok. Imajo hišico iz blata, ne pa zemlje za obdelovanje. Štirje otroci še hodijo v šolo. Sedaj, ko dela pri sestrah in zasluži, ima dovolj hrane in otrokom lažje plača šolnine. »Ne morem vam povedati, kako je ta vaša pomoč dragocena ... Pri nas imamo veliko pribežnikov iz Ruande in sosednjega okrožja, ki nimajo svoje zemlje in svoje strehe nad glavo, pač pa imajo najeto hišo, kruh pa si služijo z delom pri sosedih (če ga uspejo dobiti), ki pa so tudi v glavnem vsi revni. Tako da je zelo težko dostojno preživeti družino. A z vašo pomočjo je to lažje. Iz srca vam hvala in naj vam naš skrbni nebeški Oče stoterno povrne!« pravi sestra Urša Marinčič, misijonarka v Ugandi.

Fancis iz Safe v Centralnoafriški republiki ima tri otroke in ženo, ki je gibalno ovirana. Poleg tega skrbi še za svoje revne in ostarele starše. Nimajo lastne hiše in niti ne postelji, tako da spijo kar na tleh. Družino so sestre vključile v program lansko leto in sedaj počasi napreduje.

Hortancia iz kraja Manabondro na Madagaskarju je vdova s tremi otroki. »Nimajo hiše, niti kolibe, kjer bi živeli. Najprej smo poskrbeli za otroke in jih vključili v naš otroški vrtec, kajti do sedaj še nihče od njih ni hodil v šolo. Njihovo mamo pa smo seveda vključili v delo, da lahko zasluži za preživetje, počasi pa bo lahko napredovala,« je povedal misijonar Janez Mesec.

Anila iz Albanije živi z možem in petletnim sinom v zapuščeni stavbi, brez vode in elektrike. Mož priložnostno dela, žena pa je padla v depresijo. Sedaj z veseljem hodi delat k sestram, nekaj zasluži, ima stik z drugimi ženskami.

Safa,
Centralnoafriška
republika

Sri Lanka

Albanija

Radika iz Šrilanke: »Z možem imava dva otroke. On je ribič. Otroka še hodita v šolo. Doma pripravljam in prodajam izdelke hitre hrane. Prej zasluček ni zadoštoval za našo družino. S pomočjo dobrotnikov sem lahko razširila prodajo hrane in tako rešila naše težave.«

Že štiri leta preko akcije Z delom do dostojnega življenja podpiramo tudi plačilo dela učiteljev in zdravnikov na misijonih v Afriki. Sedaj s pomočjo več darovalcev podpiramo plačilo dela 11 zdravstvenih in 10 pedagoških delavcev na misijonih v Ruandi, Burundiju, Centralnoafriški republiki in na Madagaskarju. Ta podpora pripomore k boljši kvaliteti dela v šolah in zdravstvenih centrih in je velika pomoč misijonom.

Vse to je možno le s srčno dobroto slovenskih mesečnih darovalcev – botrov. Vemo, da ste med njimi tudi mnogi sodelavci Karitas. Hvala vam iz srca, da ste sočutni tudi z revnimi po svetu. Če bi se tudi vi želeli priključiti tej akciji, pišite na jana.lampe@karitas.si. HVALA!

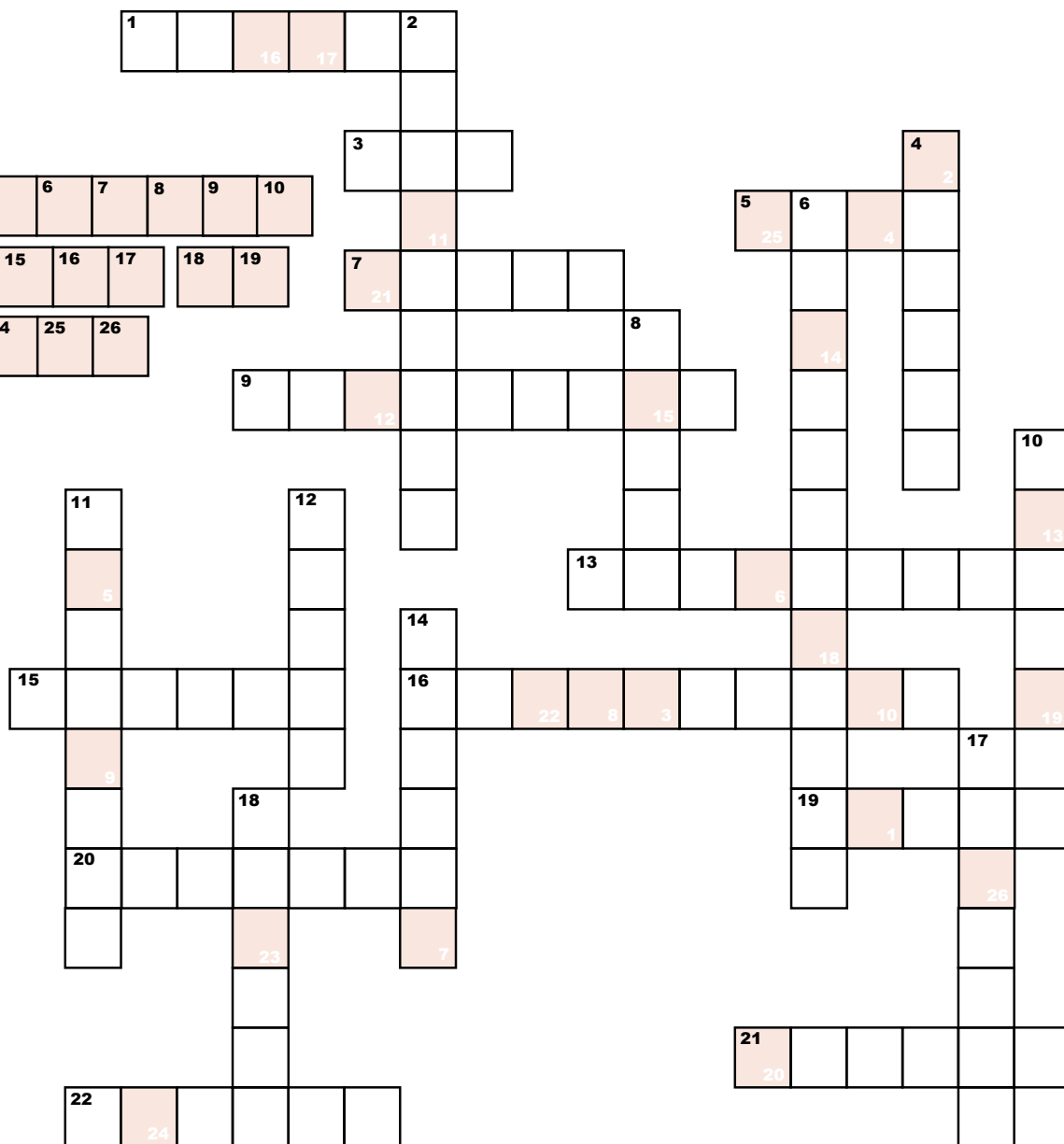
NAGRADNA KRIŽANKA

september

Monika Nared

Nagradno geslo:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26			

27

Nagrade:

1. nagrada: **skodelica**
2. nagrada: **majica Karitas**
3. nagrada: **blok Karitas**

Nagrajenci julijske nagradne križanke:

1. nagrada: **Jožef Toplak**, Dobrovnik
2. nagrada: **Anica Ziherl**, Škofja Loka
3. nagrada: **Janez Robas**, Medvode

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 16. 9. 2021 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

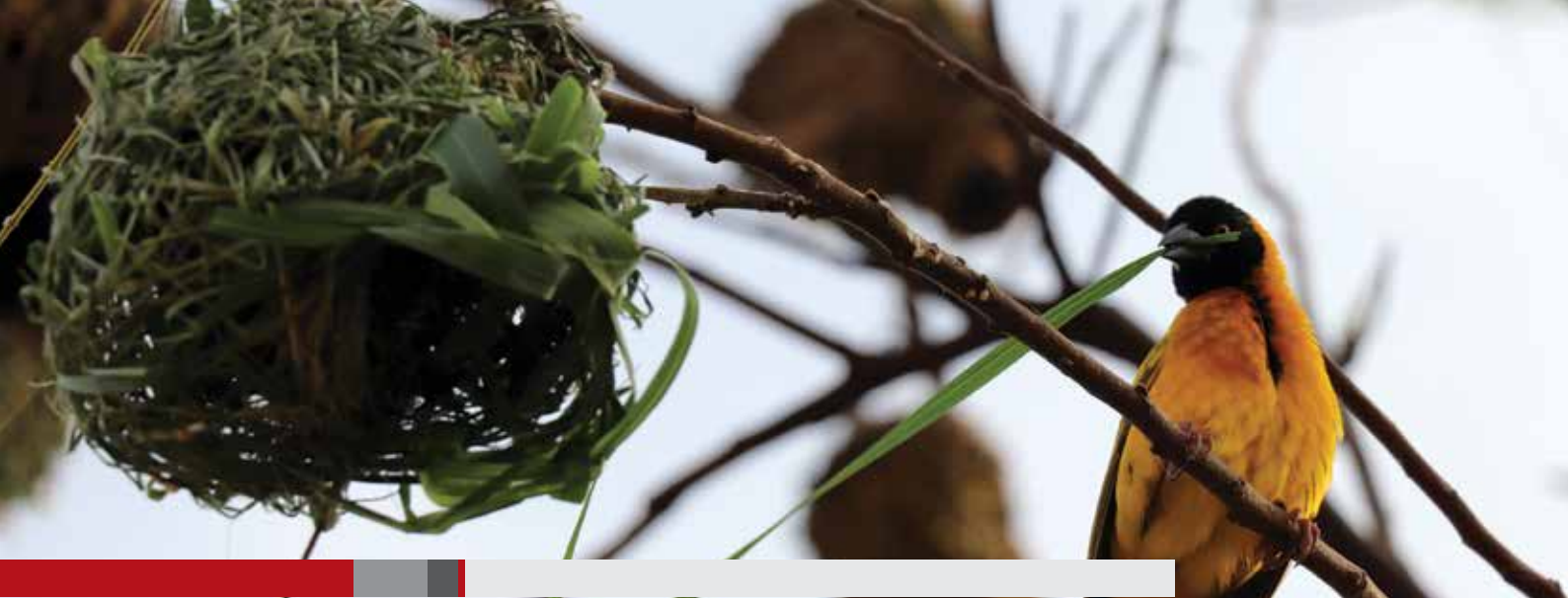
S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in karaja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

Vodoravno:

- 1 priljubljena slovenska polka
- 3 podzemni prehod
- 5 najdaljša slovenska reka
- 7 trava druge košnje
- 9 geografska karta
- 13 velemesto ali ...
- 15 pastirska plemena, ki se selijo
- 16 overlock, oz....
- 19 staro ime za mesec marec
- 20 zaponka na vzmet
- 21 majhen pes
- 22 pletena posoda za prenašanje

Navpično:

- 2 papeška čast in oblast
- 4 največja vroča puščava na svetu
- 6 lastnost, pri kateri gre za vztrajno in splošno prizadevanje za doseg uspeha
- 8 ljudsko strunsko glasbilo
- 10 avstralski medvedek vrečar
- 11 otoška država na Daljnem vzhodu
- 12 član samostanskega, verskega reda
- 14 Največje stalno in naravno jezero najdemo v občini ...
- 17 dan v tednu
- 18 ime, ki se nanaša na supercelino, oziroma na praelino v času mezozoika

**Morje, mir, prijateljstvo,
ustvarjanje je povezovalo
vse skupine na letovanjih v
Portorožu.**

**Slepi in slabovidni so
v osrednji Sloveniji
spoznavali dobroto in
pozrtvovalnost ljudi.**

**29. julija 2021 je pri Sv. Jožefu v Ljubljani potekalo deseto tradicionalno
srečanje mesečnih darovalcev Z delom do dostojnega življenja s sestrama
Vesno Hiti in Bogdano Kavčič, misijonarkama v Burundiju ter Janezom
Mescem iz Madagaskarja, ki spremljajo delo družin na misijonih.**

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

